
מעריב
אג'קס
AJAX
עד 20% הנחה
הצטרפי לעשרות מליוני הנשים
אשר הפכו את חמרי הניקוי של אג'קס
לנמכרים ביותר בעולם כולו.
לקראת הפסח, עכשיו ב- עד 20% הנחה
ברשתות השווק ובחנויות המובחרות.
Soupline
AJAX
נוזל ואבקה
לניקוי שרותים
חול
לניקוי ולחיטוי
קרם לניקוי
כיורים וחרסינות
נוזל ניקוי
לכל המטרות
מנקה חלונות
ומשטחי זכוכית
מרכך
כביסה
מוסף "מעריב לילדים"
היום, בעמודים 23–21

אלכס פרלסמן (אדלאייד)

יום ראשון, שעה קטנה של הלילה, במלון "פרזידנט" במלבורן – אחרי ההפסד לאוסטרליה ולפני יציאה לאדלאייד, למשחק אתמול עם ניו־זילנד. אלי כהן וירון פרסלני יושבים בלובי.

אלי: "לבן שלי, עידן, יש היום יום הולדת. שנה. אם היינו מנצחים את אוסטרליה, היה לי קל יותר עם הגעגועים".

ירון: "והבן שלי, אלון, נושק לגיל שנה. אני מתגעגע מאוד לאשתי ולו. אבל אני יודע שכדורגלן צריך להקריב. זה חלק מהמשחק".

אלי כהן וירון פרסלני, צמד תמר כנבחרת, חברים עוד מימי הנבחרת האולימפית הקודמת, כאשר נאבקה עם נבחרות אירופיות. שניהם מבוגרים ומנוסים, ולכן קל להם להעריך את מה שקרה, כמה שעות קודם לכן באיצטדיון אולימפיק־פארק במלבורן. שופכים את הלב. מבקשים שחלק מהדברים לא יצוטטו. אינם רוצים לפגוע בחבריהם. כמובן שהבקשה נענית.

אלי כהן (בשיחה עם המאמן מיחיץ'). באני לכאן בשביל הדגל והכבוד

"הגול השני (נגד אוסטרליה) עלול להיות משמעותי"

שיחה אל תוך הלילה עם שני ותיקים אולימפיים, אלי כהן וירון פרסלני ■ מתגעגעים חזק לבית ■ "חבל שדווקא שחקני המפתח שלנו היו חלשים נגד אוסטרליה" ■ "למרות הכל יש עדיין סיכוי" ■ "חסרים לנו כאן סיני, אוחנה ובגלייבטר. גם פיזנטי יכול היה להועיל" ■ "חבל שליד הנבחרת מסתובבים אנשים שמנסים לשים מקלות בגלגלים"

אלי כהן: "האוסטרלים היו יותר טובים מאיתנו, אך לא הגיע לנו להפסיד. התוצאה היתה שונה אם השופט לא היה פוסל את הגול שלנו במחצית הראשונה. זה היה גול חוקי".

פרסלני: "לעומת זאת, הפנדל שנקבע לטובתם, נראה לי שהיה במקום".

אלי: "למען האמת, הרגשתי שישימו לנו גול במחצית השניה. מדברים כבר ששים שנה על כך שבקישור צריך לרוץ ולחלץ כדורים. נגד אנגליה, מרכז השדה תיפקד טוב – כי שיחקנו מוטי איווניר ואני. האוסטרלים שיחקו משחק טכני יפה מאוד. מספר 8 שלהם (פיטרסן) 6 (ווייד) ו־11 (קרינו) עשו את כל הקישור. בגללם, אוסטרליה החזיקה בכדור 70 דקות מתוך 90".

פרסלני: "ודווקא אצלנו, שחקני המפתח היו חלשים. אינני רוצה לבקר אף אחד – כי אני לא מאמן. אבל ראינו שרוני רוזנטל לא היה במיטבו בגלל העייפות מהטיסה מאירופה לכאן. אם היה נמצא בכושר הרגיל שלו, הדברים היו נראים אחרת. גם אורי, שכמעט לא התאמן בשבועיים האחרונים בגלל הפציעה. שורש הבעייה בנבחרת הוא, שאנחנו לא משחקים בשביל להרוויח את הכדור ולשמור עליו. גם במשחקי ההכנה בארץ, הנבחרות האחרות החזיקו בכדור יותר מאיתנו. בעייה אחרת היא שאנחנו משחקים בלי תנועה".

אלי: "הכי גרוע זה הגול השני שקיבלנו בדקה האחרונה. זה היה גול שטותי ובלתי מחוייב המציאות והוא עלול להיות משמעותי נגדנו".

פרסלני: "אבל יש עדיין סיכוי לזכות בטורניר".

אלי: "כשמוטי נכנס הוא הביא הרבה שיפור בקישור. הוא עשה הרבה גליצ'ים. בנבחרת האולימפית, שיחקנו עם דוידי ומוריס ז'אנו, שגם ידעו לתת גליץ' וגם למסור כדור. משה סיני יכול לשחק בקישור בעיניים עצומות. היתה לו בעייה עם המאמן או עם מישהו בהתאחדות – וחבל שלא פתרו אותה. גם פיזנטי צריך להיות כאן וזה רע מאוד אם לא הוזמן רק משום שאמר משהו לעתון נגד המאמן. מאוד חסרים לנו אוחנה ובגלייבטר".

לפני משחק הפתיחה של הטורניר היה אלי כהן אופטימי. מה שיבש את התחזית שלו?

אלי: "נכון שהאמנתי שננצח. עכשיו אני אומר שאם כל השחקנים היו משקיעים במגרש כמוני, לא היינו מפסידים. היו כאלו שפחדו לשחק כי שמעו שהאוסטרלים משחקים חזק. ובגלל החששות האלה, יכול להיות שהמשחק נגמר עוד לפני שהתחיל".

ירון: "דווקא החומר האנושי בנבחרת הוא טוב. אין כאן קליקות, וגם אחרי ההפסד, האווירה ספורטיבית. חבל רק שליד הנבחרת מסתובבים כמה אנשים, שלא מבינים כי אנחנו זקוקים לשקט נפשי. אבל גם אלה לא יוכלו לשים לנו מקלות בגלגלים".

אלי: "באנו לכאן בשביל הדגל והכבוד. למרות זאת אני כועס, שאנחנו צריכים לקבל מענק על כל נצחון. אבל אם השחקנים החליטו לוותר על המענקים, לא ארבר על כך. אני רק מקווה שזה נכון שבהתאחדות לא יתנו פיצוי כספי לחלק מהשחקנים".

מה דעתכם על כך שהנבחרת חייבת לשחק שישה משחקי חוץ באוקיאניה?

אלי כהן: "זה מאוד מתסכל לשחק שישה משחקים בחוץ. מעצבן אותי שראשי ההתאחדות כל הזמן נוסעים לאירופה ולא מצליחים להשיג כלום בשביל הנבחרת".

פרסלני: "כל עוד קבוצות ישראליות לא ישחקו בגביעי אירופה – עדיף, לדאבוני, שנשאר באוקיאניה. מכאן יש לנו איזה שהוא סיכוי להגיע לטורניר אולימפי או לטורניר גביע העולם".

פרסלני ואלי כהן מאמינים, למרות הכל, שלנבחרת תהיה אפשרות לתקן עצמה בהמשך ולחזור לתמונת הסיכויים במאבק על הכרטיס לסיאול.

הדברים נכתבו ערב המשחק עם ניו־זילנד וצריך לקוות שכאשר תקראו עמודים אלו יהיה לכם כבר דיווח בעמוד אחר בעתון על נצחון ישראלי, אתמול. אחרת... ■

פרסלני. באוקיאניה יש לנו עדיין סיכוי

תיקון טעות

בגיליון הקודם של "שבועספורט" מ־3.3.87, חלה טעות. תמונת ניר אלון בעמוד 3 התחלפה בניר לוין.

עם הקוראים – סליחה.

שבועספורט

מודעות: וילה שניידר טל: (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: לוסי קזמיר, יגאל אופיר
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

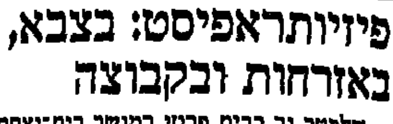
מאמן נבחרת ישראל בכדורגל, מילינקו מיהיץ', פורש ידיו לצדדים בחוסר אונים. אולי מצב הרוח ישתפר בהמשך (צילום ע.אבישי)

...כטר נפל שנית

למכבי נתניה, כדורסל, אין הנהלה, מאמן וכסף – יש רק שחקנים עם מצפון ספורטיבי ושכל ישר, שנותנים על המגרש, למרות שאינם מקבלים דבר ■ לאחר הנסיון בר"ג, מכיר סטיב שלכטר את הדרך לבית־המשפט,לשם כנראה יגיע כשיתבע את הקבוצה ■ להבדיל ממצדה, שלכטר נפל שנית

משה גורלי

כל מי שמכיר את סטיב שלכטר יודה כי בגילו, 33, מגיעה לו קבוצה מוצלחת יותר ממכבי נתניה. שלכטר עלה לארץ ולריבאונד בה, בגיל 13. דור שני לקליטה מוצלחת של כדורסלנים יהודים. הדור הראשון והמודל הגדול לחיקוי היה טל ברודי. לא רבים חיקו אותו. שני הסטיבים של הפועל ר"ג (בזמנו), קפלן ושלכטר, הם ממשיכי דרכו הבולטים ביותר של טל. שידוכם לארץ החל בכדורסל וכיום הוא מעוגן בבית, משפחה, מקצוע ושפה. סילבר אולי יחזור ולאסוף כמעט בטוח יילך – אבל הם פה.

קפלן העלה את ר"ג ללאומית ושלכטר סייע לו לבסס אותה בצמרת הכדורסל בישראל. שנה לפני המפולת הגדולה של ר"ג, הצליח שלכטר לברוח ממנה. השנה, לאחר הפוגה נעימה במכבי חיפה, הוא שוב בצרות. את הדרך לבית־המשפט הוא לפחות מכיר.

והוא כנראה יגיע לשם, אלא אם כן תמצא נתניה מקורות תשלום או שתימצא פשרה כלשהי.

בינתיים, להבדיל ממצדה, אפשר להגיד ששלכטר נפל שנית. כיצד זה קרה ודווקא למי שאמור להיות למוד לקח?

"בתחילת העונה המליצו לי אנשים רבים וטובים על מכבי נתניה כאגודה מסודרת ובעלת תשתית, שהכדורסל הוא חלק ממנה. גם קיבלתי מהם חוזה טוב, ומלבד זאת דאגתי להכניס לחוזה שלי ערבויות אישיות".

פיזיותראפיסט: בצבא, באזרחות ובקבוצה

שלכטר גר בבית פרטי במושב בית־יצחק, עם אשתו מרים ושלושת ילדיו ג'רמי (6 וחצי), אן (5) וקארין (2). שירת שנתיים בחובה כמר"ס במוריעין וכיום, לאחר קורס קצינים, הוא סג"מ בחיל רפואה – פיזיותרפיסט שזהו גם מקצועו האזרחי.

כדי להתפנות לאימוני הכדורסל, ירד סטיב מ־80% משרה ל־50% – וכך הוא מתייצב שלוש פעמים בשבוע במקום עבודתו, קופ"ח מכבי בצפון ת"א.

במכבי נתניה, שאין בה מאמן והנהלה, אין גם פיזיותראפיסט. בענין הזה לפחות סומכים על סטיב.

במכבי נתניה לא ראו כסף מחודש נובמבר. השבוע ייתכן שיגיע משהו. בתחילת העונה שיחק בקבוצה שחקן ערבי בשם נזהר ראי מנצרת, שהובא יותר בגלל הפוטנציאל הגלום בו למשוך קהל ערבי ופחות בגלל יכולתו. כשעזב, בנסיבות המחזור השישי, עבר דרך בית־המשפט והטיל עיקול על כספים המיועדים למחלקת הכדורסל, ממרכז מכבי. השבוע, צופים השחקנים שיפלו לידם פירורים מהקצבה זו.

בתחילת העונה עמדו מאחורי הקבוצה שניים: ראובן פריזנר וזאב גרוס, יו"ר הקבוצה. לאחר שני ההפסדים הראשונים, נעלם פריזנר ובמערכה נותר גרוס שרחוק מלהיות פיגורה דומיננטית. שלכטר, בשמץ מרירות: "הוא היום 'הכל־יכול' בקבוצה. יכול להבטיח את הכל". התיזה של שלכטר היא שגרוס מתפקד על תקן קולט הברקים של האנשים הקובעים באמת באגודה – יצחק לנר ויצחק תשובה. מטעמם הוסמך לחתום על החוזים ועל הערבויות האישיות. כשיש בעיות רציניות, הולכים ישר ללנר ותשובה, מקבלים הבטחה שהכל יהיה בסדר וחוזרים לשחק. ככה זה גם נראה.

שלכטר: "זה יותר גרוע מליגה למקומות עבודה. אין מאמן ואת האימון מעבירים השחקנים לבד. אנו באים לאולם, ואם יש צורך גם מנקים אותו לפני האימון. בסופו מחליטים אם ומתי נפגשים פעם נוספת".

לפוצץ את העסק

– "אם כך, למה אתם לא מפוצצים את העסק?"

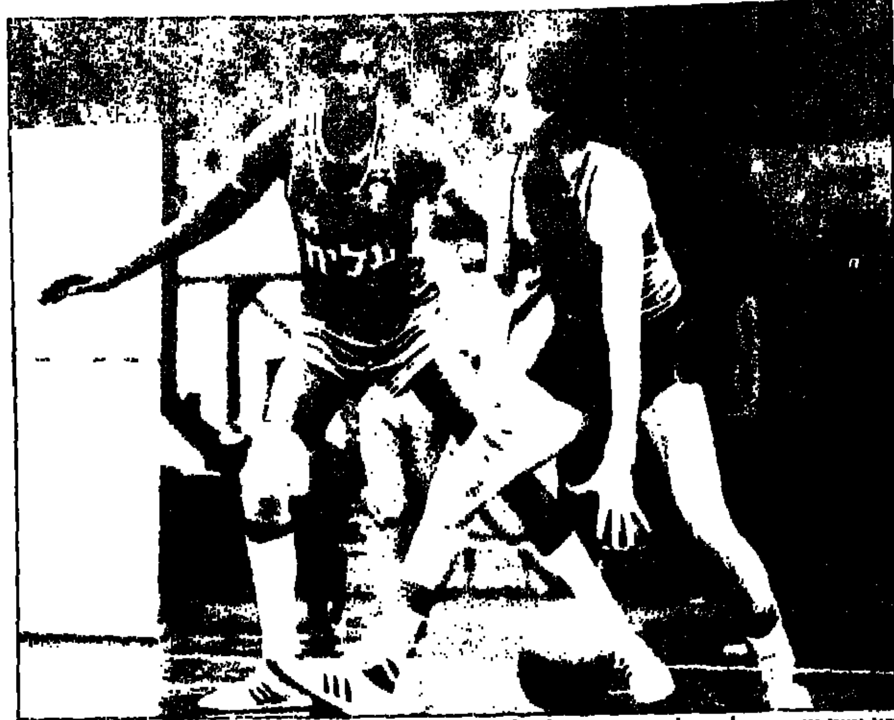
– "מבחינה משפטית אין ספק שאנו צודקים. מכבי נתניה הפרה כלפינו את החוזה, הפרה יסודית. אם נפסיק לשחק, יוצא שגם אנו מפירים את החוזה. לכן כדאי לנו, בכל מקרה, להמשיך. זה לא שיש כסף ולא רוצים לשלם. פשוט אין כסף. אם נמשיך, ויפתרו את הבעיות אז אין לי ספק שיילכו לקראתנו. אם נלך לתבוע אותם, העניין עלול להירחות לכמה שנים, אפילו. אגב, גרוס עצמו הציע לנו, לאחר אחד ההפסדים, לפוצץ את העסק, ללכת הביתה ולוותר על התוכות שחייבים לנו. כמובן שאף אחד לא הסכים."

היו גם הצעות נוספות, שגם הן אינן סמוכות על ההגיון התקין. כך, הציעו לשחקנים לגשת לבנק ולקחת הלוואה שהאגודה מתחייבת לפרעה. אלא מאין ההלוואה צריכה להיות על שמם של השחקנים הנוטלים. שלכטר והחברים הבינו שאם יש כסף להחזיר לבנק, אז צריך להיות גם כסף לשלם להם. ואם לא יהיה כסף להחזיר לבנק, יחפש אותם הבנק ולא את האגודה.

את מה שקורה בקבוצה מגדיר שלכטר כ"פנומן סוציולוגי". והוא מסביר: "דווקא שאנחנו בצרה, אנחנו הופכים חזקים יותר. הם לא בסדר איתנו, אבל אנחנו נראה להם שאנחנו בסדר. לא ניתן להם סיבה וטענה כלשהי נגדנו כבית־המשפט – אם נגיע לשם. חוץ מזה: המקצוע שלנו הוא כדורסל. אם היינו מפסיקים באמצע העונה, מי היה מסתכל עלינו בעונה הבאה".

– "עד מתי תחזיקו מעמד?"

– "אנחנו ארבעה מחזורים לפני סוף הליגה ואם הגענו עד לכאן, אני מאמין שכבר נגמור. אבל הכל יכול להיות, תלוי בכושר הסבל של השחקנים".

היו ימים טובים מאלו... שלכטר מכדרר מול אולסי פרי, כאשר הפועל ר"ג היתה "אימפריה" וגם מכבי ת"א היתה משהו קצת אחר...

את הגישה השקולה והמכוכרת הזו, מצליחים בינתיים להנחיל לקבוצה שלכטר ודייויד בלאט. שניהם, אקדמאים בהשכלתם, מהווים את הקואליציה המתונה מול מייק קרטר, דיויד רוס ואחרים, שתובעים נקיטת צעדים דראסטיים.

– "יבצדק, העיתונים דיווחו שאין לקרטר מה לאכול אפילו?"

שלכטר בוחן אותי במבט אלכסוני ממרומי ה־2.07 שלו: "זה קצת מוגזם. כשהוא אומר שחייב משכורת של שלושה חודשים לגנן הפרטי שלו, או מישהו משכונת התקווה יתרגש? מה שכן, לא צריכים להגיע למצב כזה שאתה אוכל את החסכונות שלך, כדי להתקיים. לקרטר אין מקצוע חוץ מכדורסל והוא הוציא את הכספים שקיבל בתחילת העונה על שכירת וילה בקיסריה ושכירת מכונית, על חשבונו. עכשו, שלא קיבל כסף מנובמבר הוא בצרות. זה מה שקורה אצלי. בקרוב אגיע גם אני לקו האדום שלי. נכון שיש לי מקצוע ואני גם יכול למכור את המכונית שלי, אבל זה כוודאי לא הפתרון".

במצב רומה עמד סטיב שלכטר בעונת 1984/5, "משכו לי את השטיח מתחת לרגליים", אמר אז. "אני בדכאון ושוקל לעזוב את הארץ". בעונה זו הצליחו הפוליטיקאים לחסל את ה'אימפריה' הרמת־גנית.

סטיב: "עד היום אני לא מבין מה קרה שם. אולי תרגיל להורדת הגירעון התקציבי, אולי הניהול של פיני יוסיטוב. בכל מקרה, הצלחתי לברוח משם ברגע האחרון. התפשרתי על קבלת 60% מהחוב שלי, תמורת מיקדמה על חשבון העונה שבאה וכרטיס שחקן ביד בסופה".

ואמנם העונה הבאה בישרה את הקץ. שלושה מאמנים התחלפו – גרשון דקל, רודי דאמיקו ואמיר שמר – שהעבירו את השרביט לאברהם חמו, שירד עם הקבוצה.

שלכטר סירב להיקבר עם ר"ג, עבר למכבי חיפה, סיים עימה במקום ה־5, ונהנה שם מאד. אולם מקום עבודתו בת"א (והוא פיזיותראפיסט מוסמך בקופ"ח מכבי) ומקום מגוריו במושב בית־יצחק, והם שעמדו ביסוד ההחלטה לעבור לנתניה. וחוץ מזה הוא שמע עליהם טובות...

גירוש סימפסון

– "סטיב, הסבר מקצועי לנפילה?"

– "היינו בלתי מגובשים בתחילת העונה, כקבוצה. ואז קיבלנו ככר בהתחלה משחקים חשובים מאד, נגד הפועל ירושלים וביתר ת"א. אחרי שהפסדנו להן, קיבלנו את הגרולות מת"א וחולון וברור שהמשכנו להפסיד. אם זה היה ההפך, היינו מתגבשים ונכנסים לתלם במשחקים שממילא לא היה כהם סיכוי ובאים מוכנים יותר למשחקים שחשובים לנו באמת. גם לא הצלחנו כל־כך עם הרכש, והשחקנים הוותיקים בקבוצה, היו חסרי נסיון בלאומית. קרטר למשל, הוא שחקן טוב, אבל שנים שהוא ככר לא בלאומית".

– "אגב רכש: גירשתם את מרק סימפסון?"

– "כשהוא בא אלינו בתחילת העונה הוא לא היה בכושר שלו היום. הוא זרק מבחוץ ולא כל־כך הלך לו. בכל מקרה היינו צריכים שחור חזק מתחת לסל".

אבל, כדברי השיר הידוע, מה שהיה היה... כשמכבי נתניה עלתה ללאומית, סבבו אותה גרופי'ס רבים שהעתירו עליה הבטחות למכביר ואלו נתנו יסוד להאמין שהרגש בעיר היהלומים עומד לעבור מהכדורגל לכדורסל. אולם, את כולם נשא הרוח – יחד עם ההפסדים הראשונים. כלי האוכל הלך התיאבון וכלי הניצחונות הלכו ההבטחות והשחקנים נותרו בודדים במערכה. ללא מאמן, ללא הנהלת וללא כסף, הם מושכים את העגלה, אבל גם הסוס החזק ביותר ימות בסופו של דבר, בלי אוכל. ■

80 הפרש לשלכטר

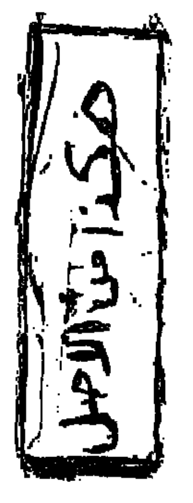
מעמד חצי גמר גביע המדינה, היה מביך למרי לשתי המנוצחות. נכון שממכבי נתניה לא ציפו לגדולות, אבל שמכבי חיפה תוכרע בנוקאאוט בדקות הראשונות?

לסטיב שלכטר היה זה ערב עצוב במיוחד. הקבוצה שממנה בא והקבוצה שאליה הגיע, ספגו 80 הפרש ביחד. סטיב מכיר את החיפנים. הסבר מקצועי אין לו וגם אין כזה בנמצא. רק הסבר פסיכולוגי:

"הניצחון על מכבי ת"א גמר אותם. הם באו גדולים, כאילו הניצחון מונח בכיס שלהם. גם בשנה שעברה היו להם נפילות אחרי הצלחות. אחרי ניצחון של 32 הפרש על אליצור נתניה, הפסדנו לבית"ר ת"א. אחרי שניצחנו את הפועל ת"א באוסישקין, הפסדנו בבית למכבי ר"ג שנילחמת אז נגד הירידה. הבעיה של הקבוצה החיפנית היא בגיל הצעיר של השחקנים הדומיננטיים שבה, ארי רוזנברג ועדי גורדון, שמתקשים להנהיג במצבי לחץ. כשאני הייתי שם, הייתי מבוגר מהם ב־10 שנים. אולי הנסיון והשקט שלי חסרים להם".

בשנה שעברה סיימה חיפה, עם שלכטר, במקום הד'. לקראת סוף העונה נעשה סטיב שחקן חמישייה, בעקבות שנוי דומה לזה שחל במכבי ת"א – מעבר לשלושה גבוהים בחמישייה. את המיקום הסופי רואה סטיב כהישג גדול, והמחלקה, משום מה, ראתה אותו ככשלון. ענין של צניעות ופרופורציות.

צילום: עדי אבישי

זה קרה/יקרה

א. טבק

רוזנטל לא ימשיך בבריז'; לא ברור אם יחזור לחיפה

■ בריז' רוני רוזנטל לא ישאר עונה נוספת בבריז' הבלגית – אך כלל וכלל לא ברור אם מכבי חיפה תוכל לרכשו חזרה. רק אם בריז' לא תמצא קונה עבורו ותוריד בהרבה מדרישותיה הכספיות, תמורת כרטיס הליגה של רוזנטל, תיתכן עיסקה לשובו לישראל ולמכבי חיפה.

לפני נסיעתו לאוסטרליה קיים יו"ר מחלקת הכדורגל של מכבי חיפה, יצחק אביעד, פגישה עם רוזנטל כדי לבדוק את הסיכויים לקנותו חזרה. תוצאות הפגישה היו מאכזבות. ההוצאות הכספיות לרכישת רוזנטל הן כרגע מעבר ליכולתה של מכבי חיפה.

רוני סיפר כי בעד כרטיס השחקן שלו, תידרוש בריז' 300–350 אלף דולר. הוא עצמו מעוניין בשכר של 130 אלף דולר נטו.

ההסכם הכספי של רוזנטל עם בריז' יפוג הקייץ. ידוע כי הקבוצה הבלגית מעוניינת לקנות שחקן זר אחר במקומו, בעל יכולת גבוהה מאוד. על כן תיאלץ למכור את רוני. אם לא תמצא קונה בסכום שהיא דורשת, תסכים להתפשר בנושא זה ואז יקל על חיפה וגם דרישות השכר של רוני, ירדו בהתאם.

רוזנטל מודע למצבו ועל כן כבר מחפשים לו קבוצה אחרת באירופה, לאו דווקא בבלגיה.

רוני רוזנטל: 130 אלף $ נטו
(צילום: רוני אלבז)

זלצר וקשטן מועמדים לבני־יהודה

■ נכון לעכשיו, שניים מועמדים לאמן את בני יהודה בעונה הבאה: זאב זלצר ודרור קשטן. עסקני השכונה, משופשפים במגעים כאל,ה לא ממהרים להחליט. הם מאמינים שהפעם הזמן פועל לטובתם. יש כיום קופצים על מישרת מאמן הקבוצה. הסיבה: עונה גרועה יותר, לא יכולה להיות.

למרות שבני יהודה רצוה להחתים מאמן מעולה, יש לה בעיה. בניגוד לקבוצות רבות בלאומית, היא אינה משלמת שכר גבוה למאמנה. גם שוייצר ירויח אצלה העונה פחות מ־40 אלף דולר (ואם היא לא תעלה לפליי־אוף העליון – אף פחות מזה).

המאמנים הישראלים, שלרובם זו ההכנסה היחידה, מחפשים קבוצה טובה ושכר גבוה, אבל כסף זה לא הצד החזק בשכונה, כי שם חיים לפי תקציב ואפשרויות.

אגב: זאב זלצר עד השנה בבחינת פסול בבני יהודה, מחמת יחסיו הלא טובים עם דוד סולמי. עתה, לאחר שדוד סולמי איננו עוד בין הקובעים בקבוצה, השתנה גם היחס לזלצר, שהעלה לפני עשר שנים את בני יהודה לליגה הלאומית.

מה דרש שייע כדי לעבוד בחיפה

■ מאמני הכדורגל סבורים כנראה שבחיפה כל קבוצה משלמת הרבה כסף למאמנה. אולם מצבה של הפועל חיפה אינו דומה לזה של מכבי – זאת הובהר לפני כמה ימים לאחד המאמנים, שהיה מוכן לעבוד בחיפה.

אבי שוסטר, יו"ר העמותה ומחלקת הכדורגל בהפועל חיפה, שוחח עם שייע פייגנבוים. לדברי שוסטר, היה מוכן היה שייע לאמן שנתיים בחיפה, בתנאי שיקבל שכר בגובה של 60 אלף דולר נטו, לכל עונה. סכום זה, זהה לכנסה השנתית ממכירת כרטיסים של הפועל חיפה בליגה הארצית.

לפייגנבוים הוסבר כי אין אפשרות לשלם לו שכר שכזה ולא מן הנמנע כי מסיבה זו תמשיך הפועל חיפה להעסיק עונה נוספת את המאמן הנוכחי, רוני דורה.

העונה מקבל דורה שכר של 1250 ש"ח בחודש. סוכם עמו כי אם חיפה תרצה בשירותיו לעוד עונה (ואם תעלה ללאומית), יהיה שכרו החודשי 1500 דולר.

בהפועל ירושלים, קבוצתו הנוכחית של פייגנבוים חושבים כבר על העונה הבאה ומדברים על מאמן חדש, לאחר השנתיים של פיגנבוים. נראה כי לירושלים יש כסף למטרה זו. כרגע מוזכרים שמותיהם של דוד שוייצר וצבי רוזן. קיימת אפשרות שבמרוצת החודש יכנסו למעגל המועמדים שמות נוספים.

שייע פייגנבוים: הפועל זה לא מכבי
(צילום: עודד מילשטיין)

החריג של ראש המשלחת לאוקיאניה

■ לא הכל שלילי אצל עסקני ההתאחדות – על כך יכולה להעיד התנהגותו של חיים צימר, ראש המשלחת לאוקיאניה.

בניגוד לעמיתיו, הוא מטלפן לביתו לישראל – על חשבונו. השיחות עולות לו מדי שבוע כ־100 דולר, אך למרות זאת, אינו משנה ממנהגו.

למעשה, זו היתה צריכה התנהגות נורמאטיווית מצד כל איש ציבור. אך עובדה היא, שאחרים לא נוהגים כך.

יתרה מזו: כאשר שמע חבר מזכירות מפי בנו של צימר, כיצד נוהג אביו, פרץ בצחוק. כל זאת למהז – כי בהתאחדות לכדורגל של ישראל, רגילים לחיות בחו"ל על חשבון כספי ציבור, גם כשהדבר איננו מוצדק. זו נורמה נותה מזה כמה שנים, לעסקנים ולכיסם.

סיפור על מת, בסיעת "הפועל"

■ עד כמה חסרי חשיבות הם רוב חברי הנהלת ההתאחדות לכדורגל, למדו הנוגעים בדבר לפני כמה ימים, באמצעות משל מפי רכז הכדורגל של "הפועל", גד גולינסקי.

בישיבת סיעתם, השמיעו כמה מהם טענות על שאינם שותפים להכרעות בנושאים חשובים. הדרישה לשנות מצב זה, לא תזכה להיענות בחיוב, אבל המתלוננים גם לא יוכלו לשנות זאת. גולינסקי הבהיר להם עניין זה באמצעות משל: "שני אנשים, פתח בסיפורו, שמרו על גויית מת. כעבור פרק זמן, הציע אחד מהם לתת זריקה למת. השיב חברו: 'הוא מת, וזה כבר לא יעזור לו', על כך ענה הראשון: 'זה נכון, אך במעשה זה לפחות נעביר כאן את הזמן'".

מחשש שאחד ממאזיניו לא הבין במה המדובר, טרח גולינסקי להסביר שזה בדיוק מצבם של חברי ההנהלה מן השורה: הם יכולים לדבר לפרטיכל, כדי להעביר את הזמן, אבל את ההחלטות מקבלים היו"ר וסגניו, כי לשם כך נבחרו...

כדורסל

משה לרר

להפסיק את ההתעללות בציבור ובמכבי!

בחיי שזו הכותרת הראשונה שצנחה בראשי אחרי ליל הסיוטים השלישי מול הטלוויזיה, הפעם במילאנו. קדמו לו – הערבים הבלתי נשכחים בברצלונה ובסלוניקי.

כלאומני – הייתי מציע להכריז על השטחים ועל מכבי כעל "איזורים סגורים" בפני המצלמות. הצילומים האלה לא מוסיפים בריאות להרבה אנשים, להוציא, כמובן, את המזוכיסטים.

אבל בהירהור שני, וטוב שעבר כבר שבוע מאז, אני חוזר בי ואומר:

אל תפסיקו את ההתעללות בציבור ובמכבי!

המשיכו. צלמו. הראו. למען יראו ויידאו כל אלה מבית ישראל, שנהו אחרי מכבי 18 שנים בגן־העדן של הנצחונות הגדולים (והיו כמה כאלה, למי שכבר הספיק לשכוח), שהיו סמוכים אל שולחנם, אכלו מפתם, וסעו על חשבונם ועל חשבון ההוצאות העסקיות, שילבו טיולים לניו־יורק ולאיים הקאריביים על חשבון משחק־שחייבים־להיות־בו עם צ.ס.ק.א. בוידטון או בבריסל, צבאו על המטוסים כאשר מכבי טסה לבלגראד וחזרה משם עם הגביע הראשון, והצטרפו לשיירה שעשתה דרכה במטוסים, ברכבות וברכב לשטראסבורג, משם הגיע לארץ גביע אירופה מס. 2.

למען כל אלה – המשיכו והראו לנו את קלן הערב, את אורחנו בשבוע הבא ואת הפרטיזונים מבלגראד לקראת סיום. שנדע כולנו בדיוק היכן אנחנו עומדים. וכאשר נדע – אולי תבוא הישועה. לנו – כמו גם למכבי.

על איזו ישועה אני מדבר?

על ימות המשיח?

על השלום באיזור?

על "הזכויות הלגיטימיות של העם הפלשתיני"?

על הבחירות הממשמשות ובאות ועל השלום־בית בממשלה שלך־שלי־שלנו?

לא ולא.

אני מדבר בסך הכל על כדורסל, נטו.

ומזה כבר עושים עניין לא רק שניים ברדיו, שכבר על הבוקר מצליחים, פה ושם, לעצבן אותי, אלא כמעט כל בית ישראל, אוהדי ושונאי מכבי כאחד.

קחו, למשל, את הנושא המרכזי שדנו בו במהדורת חצות בטלוויזיה, שעה קשה ומשהו אחרי הנס שלא התרחש במילאנו. זה שג'ורג' שולץ הגיע בפעם השנייה וששמעון פרס חיכה לו ברוח ובגשם וסוניה בוודאי רגזה עליו שלא לקח מעיל) – זה שום דבר. רגיל. שולץ חוזר ל"עוד סיבוב".

אבל זה שמכבי הובסה (כן, כן, ה ו ב ס ה!) במילאנו – לעניין הזה יש חשיבות לאומית ממדרגה ראשונה, עד כדי זימונם לאולפן של שני קולנוענים ידועי־שם, מאיר שניצר ואשר לוי, מה שבא לאשר לנו ש"כל העולם – במה".

ומה המסר שהיה בפי שניצר ולוי לאיגוד שוחרי הספורט בישראל?

א. שאשר לוי אוהד מכבי;

ב. שמאיר שניצר שונא מכבי ומחכה כבר 17 שנים לנפילת האימפריה (שכחת שנה, מאיר ידידי, 18, ח"י אליפויות רצופות, אבל מה זה כבר משנה שנה יותר, שנה פחות);

ג. שאשר לוי אופטי(מכב)יסט מושבע, שבעצם – גם אחרי הסיבוב הים־תיכוני ברצלונה־סלוניקי־מילאנו – "לא קרה שום דבר" ו"מכבי תצא מזה בליגה";

ד. שמאיר שניצר תולה, בריש גלי, את קולר הכשלונות האחרונים של מכבי בהחתמתו של מיקי ברקוביץ' לעונה נוספת, במקום להוציאו לגימלאות.

מה שהרווחנו כולנו בערב זה, היה את נסים קיותי כמנחה הדיון המקצועי הזה. מגישיו הקבועים של "יומן חצות" קיבלו פס, יצאו לערב חופשי והותירו את נסים באולפן, לדסקס את הקאטאסטרופה במילאנו. יופי נסים. קצת שולץ, קצת מזג אוויר והרבה מכבי. שניצר, לפחות, מחכה לטלפון הבא שלך.

לאשר לוי, פרט להופעתו המרשימה, יש בעיות משלו, עם קבוצת הכדורגל של מכבי ת"א. שם, כידוע, תופסים מנחם שמעוני וגיורא שפיגל את מקומם של מיקי ברקוביץ' ורלף קליין. ■

טוב מאקאדו, בדרגה אחת מעל כולם. שיעור לדוגמא (צילום: עדי אבישי)

קוו ואדיס מיקי?

מכיוון שמאיר שניצר סבור שמיקי ברקוביץ' הוא חלק בלתי נפרד מהמכה שנחתה על מכבי, ומכיוון שאני מכיר כמה אנשים טובים שנזקקו לגלולות מתחת ללשונם, אחרי הפגיעה הקשה במכה של הכדורסל ובמדינה של מכבי, ומכיוון שאין לך סלון שלא דובר ביום בלילה שבין חמישי לשישי וגם בשישבת, על "הבושה הגדולה", ועל זה ש"מיקי כבר צריך ללכת", ועל זה ש"צריכים להחליף את כל הקבוצה, יחד עם המאמן ותהנהלה" ועוד כהנה וכהנה, אני רוצה לשאול, לשם שינוי, את מיקי: קוו ואדיס דומינה? – או בלשוננו: לאן אתה הולך אדוני?

אז אם תאמר לי, בלשונך, "יהיה בסדר" – אצטרך לקחת את המלים שלך. אחרי כל כך הרבה שנים של היכרות, הליכה משותפת באש הנצחונות ובמים הדלוחים של ההפסדים – מי אני שאשבור לך את המלים.

ואם תאמר לי: "נראה אותך מוותר על 70־80 אלף דולאר לעונה!" – גם אז אוותר ללא מלים. מי אני, ושכמוני, יכולים לעוץ לך עצה! אני רק אומר שאני לא הייתי מוותר על תרנגולת כזאת שמטילה ביצי־זהב.

אתה גם יכול לצלצל אלי, היום או מחר, וללחוש על אזני: "לרר, אני פורש!" – וגם אז אכבד את המלה שלך. רצונו של אדם, כמו שאומרים, כבודו. ואתה איש עם הרבה כבוד.

בכל זאת, עליך לזכור, שאם לא היום, אז מחר או מחרתיים, בעוד שנה־שנתיים – בסופו של דבר תפרוש. אברהם שניאור פרש ובעקבותיו הלכו רלף קליין, תני כהן־מינץ וטל ברודי; גם לו סילבר הופרש ובזה, אולי, תמה רשימת הגדולים.

אתה בוודאי רוצה להצטרף אליהם. אתה בוודאי רוצה את נבחרת אירופה לפרישה, "פול האוז" ביד־אליהו. אתה לא שונא את זה.

השאלה הגדולה: מתי ובאיזה מצב? אתה, ורק אתה, תחליט.

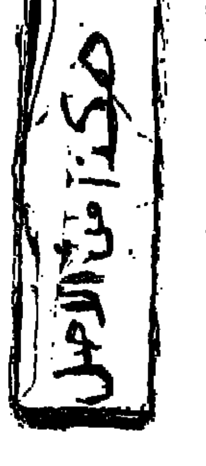
אם תרצה שיזכרו לתמיד את הגופייה מספר 9 ואת האצבע המורה שלך?

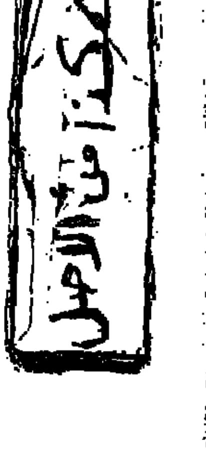
או, חלילה, תגיע למצב שבו תשמע את מקהלת הקהל הדורשת: "מיקי הביתה"?

★ ★ ★

תחליט מה שתחליט.

בשבילי תמיד תהיה ותישאר – מיקי.

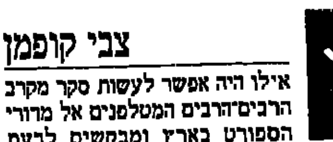

צבי קופמן

אילו היה אפשר לעשות סקר מקרב הרבים־הרבים המטלפנים אל מדורי הספורט בארץ ומבקשים לדעת אילו משחקי כדורגל יתקיימו באנגליה, בימי שהותם של המטלפנים בארץ זו – היתה מתקבלת תמונה מעניינת. כמעט תמיד חוזרת השאלה: ליברפול ומנצ'סטר־יונייטד משחקות בלונדון? כשהתשובה שלילית, פולטת האפרכסת נהמת אכזבה. כמעט אף פעם, לא שואלים כמה עולה לנסוע לליברפול וכמה אורכת הנסיעה ברכבת. לא מובן: מי שמוציא הרבה כסף לטיסה לארץ הכדורגל המושכת, מתקשה לבזבז עוד קצת כסף וזמן לראות, למשל את ליברפול הגדולה במבצרה.

מתוך נסיון, החוויה אינה רק לראות את האדומים־אדומים נותנים הצגות, ביחוד העונה, עם בארנס ובירדסלי ואולדרידג'. קצת פחות משלוש שעות־רכבת מוסיפות המון ליום הארוך אל ליברפול. הוא מתחיל ברכבת. לפעמים כמעט כל שיקשוק שלה – חוויה עימו. כאן זה מתחיל. מדריך

סופר "מעריב" היה בחוייה מיוחדת במינה ■ מהיכן יוצאים בלונדון – לאנפילד? ■ כמה עולה כרטיס הנסיעה, כמה עולה כרטיס כניסה לאיצטדיון? ■ מי מעשן? ■ מה עושים שלוש שעות בקרונות הצבעוניים? ■ מה מתרחש בחנות המזכרות? ■ מה עלול לקרות שם אחריי?

GARY

איור של גארי ב"סאנדי טיימס". למטה: המנג'ר הנוכחי – קני דלגליש. באמצע – הכוכבים של היום. מימין, בארנס. משמאל, בירדסלי. למעלה – אגדות העבר. מימין: הבוס פייזלי. משמאל: שאנקלי

רכבת לליברפול

חטוף למי שלא רק לונדון האפורה מעניינת אותו.

כרטיס קשה השגה

ראשית לכל, צריך להכין כרטיס־כניסה מראש. אחד הזולים באנגליה (היקר – 5.80 ליש"ט, פחות מ־20 שקל...) – פחות מהרבה קבוצות באנגליה, שלא מגיעות לקרסוליים של ליברפול (הסיבה: עיר מוכת אבטלה, איצטדיון גדול שרוצה להיות תמיד מלא. באנפילד חזקים בביזנס. לא רק בענייני כדור), אבל לרוב, הכרטיס הוא קשה־השגה.

דוגמה אחת: ליברפול, כבר מתמרקת לעוד אליפות, בבית נגד ווסטהאם שבתחתית. חצי איצטדיון? איפה! מלא! והשוק השחור – פורח. עד פי שלושה מהמחיר הנקוב והכרטיסים השחורים אזלו..

אז יוצאים לדרך. תחנת יוסטון בלונדון. הרכבת של הדקה ה־90. לא להיבהל מנחשי־האדם המשתרך בתחנה הגדולה, ליד רציף 4. אין גם חשש מ...מחבלים. עשרות שוטרים, יודעים עם מי יש להם עסק. לא כל הנוסעים, כמובן. רק ציפיה לעשרות או מאות חוליגנים, שבאים ליוסטון, חמושי בקבוקי בירה או קולה, ללוות את "הפטישים" שלהם, שלא יצעדו לבדם.

עם או בלי חברה – התור הוא תור. לא מתפלחים קדימה. הרכבת הארוכה־ארוכה תכיל את כולם, אפילו בעמידה (כפי שקרה), אפילו שנותרה עוד כחצי שעה עד שריקות־ההיכון. 23 ליש"ט (כ־70 שקל) מחיר הכרטיס היומי, הלוך ושוב. חייבים לחזור באותו יום, אחרת ההלוך־ושוב מבטיל את המחיר.

שריקה אחרונה. שיקשוק ראשון – והרכבת לאנפילד מתחילה לשעוט. בקושי יש מקומות למעשנים. והם, המסוממים, מטיילים מקרון לקרון למצוא את המחששות, או להידחק במעברי הקרונות, ליד השירותים, ולשאוף־לנשוף...

אז חוץ ממצוקת העישון, יש סיבה מצויינת לטייל בין מובילי הנוסעים, שמרביתם מטורפי כדורגל. רצים למזונונים. חוזרים מצויידים בכל־טוב. הרבה שתיה: קרונות צבעוניים – צעיפים, מצנפות ודגלונים. רובם של ווסטהאם. אבל למי שלא יודע, לליברפול יש אוהדים קנאים רבים גם בלונדון. והם בדרך לגדולה מכולן. רכבת צבעונית, עליזה, שופעת קוריוזים. ממש מרתק לטייל בין הקרונות הצפופים.

מסביב לאחד השולחנות, מימיני, יושבים מבוגר ושלושה ילדים בני 10 פלוס. אולי שלו. השלושה משחקים ...קלפים. לא מעות, לא שעועית. אחד עטור צעיף של ווסטהאם. אחד – של קווינס פרק ריינג'רס. טעות? לא. למה אתה לא במשחק של ריינג'רס? שאלתי. אביו, החזיק חוברת ספורט פופולארית "שוט", השיב במקומו: "השנה הוא מת על ליברפול". השגעון הזה כרוך במסע של 10 שעות, וכמה עשרות ליש"ט.

נגמרו הקלפים. צריך להרוג את הזמן. "בואו נראה מה היידע שלכם בכדורגל" – פונה המבוגר אל המסובים סביב כמה שולחנות, פותח את ה"שוט" ומתחיל לקרוא־לשאול.

"מי היה הקפטן של זאת וזאת שזכתה בגביע האנגלי בשנה הזאת וזאת.... באיזה יד הבקיע מארדונה את השער נגד אנגליה במקסיקו (קריאות בוז מכל עבר)? מתי התחיל המאמן זה וזה לאמן פה ושם?... מי היה מלך השערים בשנה זאת וזאת?... ועוד כל מיני שאלות לא רק מהכדורגל הבריטי. כמעט העזתי להשיב על שתיים־שלוש שאלות. מרביתן פוצחו. לא חכמה. עשרות השתתפו. לאט־לאט זרמו אנשים מכל קצווי הקרון הגדול ומקרונות נוספים, נעמדו ליד מנחה החידון ובהנאה רבה השתתפו בו. רק כשנראו פרברי ליברפול – אסף המנחה את החוברת אל כיס מעילו.

תחנת "ליים סטריט" הנודעת של ליברפול. היציאה ממנה לא פשוטה.

עשרות רבות של שוטרים מחכים לנו על הרציף, בידי אחרים כלבים מפחידים. לפני היציאה מהתחנה, מפרידים בין שני סוגי נוסעי הרכבת. עד עכשיו לא מבין לפי מה עשו את הסלקציה. כנראה יש להם חושים מפותחים. בעיקר צעירים, או סתם חשודים כעושי־צרות, מופנים הצידה. מוקפים כמה שוטרים וממתינים. אחרים נבדקים: לא יודע מתי יצאו מהתחנה. אני הייתי בנחשול של הכשרים,

השראה, שירה, התגרויות

בחוץ, תחנת האוטובוסים לאנפילד. כמובן, אסור לעשן באוטובוס. לא בריא. ויש קנסות. אבל – וגם זה אופייני לליברפול, שיש בה מצוקה כלכלית ותרבותית – ילד וילדה, אולי בני 10, יושבים משוחחים בקומה השניה ומעשנים בגלוי. נדמה לי שרק אני יריתי בהם מבטי תרעמה. הכרים דומים –

LIVERPOOL V WEST HAM UNITED
BARCLAYS LEAGUE
SAT 06 FEB 1988 K.O. 03:00
PADDOCK ENCL...
Row Seat Pric...
L 210

ANFIELD LIVERPOOL

למעלה משמאל: כרטיס לאנפילד. באמצע: הקהל ביציע. איזה צבעים! למטה מימין: אפילו תינוק הולבש במדי ליברפול ובצעיף שלה. משמאל: דגם אנפילד, גם זה מזכרת לאוהדים.

שיכורים, גנבים, כייסים, אלימות – לא חסרים.

מגיעים לארמון. הרבה זמן לפני השריקה. ככה זה שם. הרוב לא מחכים לרגע האחרון. הישיבה בפנים, ועוד באנפילד, היא חלק מההנאה. צריך השראה ושירה והתגרויות בין קהלים לפני שקני דאלגליש מניף את השרביט והתזמורת שלו מתחילה את הקונצרט; אחרי שקיבל את בקבוק הויסקי בטקס קצר, לרגל בחירתו ל"מנג'ר החודש".

לפני הכניסה אי־אפשר בלי לגשת אל חנות המזכרות המבוקשת ביותר באנגליה. ידידים ביקשו ממני כמה פריטים. איזה עושר בפנים. אבל אי־אפשר להיכנס. חוץ מ־3 שוטרים פוקחי־עין, נדחסים פנימה עשרות רבות. פעמיים ניסיתי להיכנס. איזו נאיוויות. גם אחרי המשחק. נכשלתי.

בתורים המשתרכים ליד שערי־הכניסה, עומדים גם ...סוסים. לא באו לראות כדורגל. רוכביהם, השוטרים, שומרים על הסדר. כלומר, צריך לשמור על תורים דקים וסימטריים. מי שמרחיבים את התור, ביתור החבר'ה – הסוסים המאולפים מזיזים אותם "בעדינות" פנימה. אף אחד לא העז להתווכח עם הסוסים. יחסי־הכוחות לא היו שקולים.

בדיוק כמו במשחק עצמו. ווסטהאם הקטנה אמנם סחטה תיקו־אפס, בהגנה צפופה, אבל גם באותו יום לא מוצלח של הגדולים מכולם – היה כדאי לראות את האדומים. תמיד, כידוע. רק צריך לגשת אל תחנת יוסטון בלונדון, העיר שבה גווע הכדורגל האמיתי. ■

איך נפלתי קורבן לכייסות אלימה

לפני 10 שנים עשיתי היכרות עם ליברפול. ג'ו פייגן, אז סגנו של בוב פייזלי, הזהיר אותי כבר או איך עלי להתנהג בליברפול העיר ובאנפילד בפרט: לא להחזיק הרבה כסף בכיס, הארנק תמיד בכיס פנימי של המעיל, לא להלך בערב בסימטאות, כדי לא לחטוף בקבוק בראש ולהישדד. עשיתי כעצתו. חמש פעמים.

פייגן כבר פנסיונר. רק לפעמים בא למשחקים באנפילד. אולי בגלל זה קרה מה שקרה...

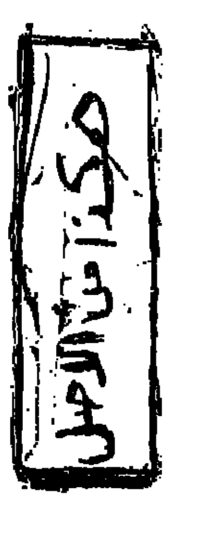
באותה שבת באתי עם יותר כסף. חשבתי אולי להישאר ללון בליברפול, לראות למחרת את משחק הגביע בין אברטון לארסנל. אבל הארנק נשאר בכיס המכנסיים. הייתי שקט. מעיל גשם ארוך כיסה את הכיסים.

מי שחושב ש"לי זה לא יקרה", ביחוד בחו"ל, כדאי שילמד מהמקרה הזה שבו נפלתי קרבן ליד היכל־הכדורגל, לאחר הקונצרט, לשיטת־כיוס אלימה.

שעה אחרי המשחק. ערב. קור וגשם טורדני. מחכים ליד תחנת האוטובוס שיביא את אחרוני הצופים למרכז העיר. כמה עשרות. האוטובוס הירוק מתקרב. לידי כמה צעירים, לבושי מרי־חבר'ה. שואל אותם אם זה האוטובוס לתחנת הרכבת. האנגלים האלה לא ידעו... התחמקו מתשובה ברורה, רק בחנו אותי, הזר. ואני לא חשדתי כלל. איך שכחתי את פייגן...

האוטובוס נעצר ופתאום נדחפתי קדימה בפראות אל הכניסה, בתקיעת מרפקים ובצרחות לא מובנות, יחד עם עוד "נוסעים בפוטנציה". רציתי, עם עוד המומים, רק לצאת מתוך הפקעת האלימה, כדי לנשום אוויר. לבסוף הצלחתי. זוחי מהפראים הללו, נעמדתי המום בצד, ממשש את הגב והמותניים הכואבים, ופתאום הנחתי יד על כיס המכנסיים. ריק. מיששתי, חיפשתי, בדקתי על המדרכה, עניין של דקות־הלם עד שהבנתי שגם אני כוייסתי, ודווקא ליד ההיכל שאני כל־כך אוהב. ראיתי שני שוטרים, ידעתי שאין טעם להתלונן בפניהם. הם היו אולי מושכים בכתפיים. לא יותר, מכירים את זה. מאותו יום – גם אני.

ככר יעצתי: להכין כרטיס הלוך ושוב. ולא – אני למשל לא הייתי יכול לחזור ללונדון בלי ארנק. איפה המשחק אברטון – ארסנל? רק בטלוויזיה. אז־מה אם באותו יום לא אכלתי כלל. לפחות הכייסים האלימים שלי ערכו קוראי ארוחת־שחיתות. לא חושב שנחנקו.

דרדקי הכדורגל, אלו שנישבו בקסמו של המשחק "כבר בגיל אפס", אלו שעושים בו את צעדיהם הראשונים. המלמיליאנים, הדריקסים, הרוזנטלים של העתיד ▫ איך הם מתאמנים, באילו תנאים וכמה? מדוע חשוב כאן החינוך לערכים? ▫ מי מאמן אותם? מה חשיבות הטכניקה האישית על חשבון הכוח הפיסי? ▫ היכן המודל?

אביעד פוהורילס

הם קמים כמעט באור ראשון של שבת – לפעמים אפילו בשש בבוקר, שעה שאליליהם הנערצים מתהפכים עדיין במיטותיהם. יש כאלה שאינם ישנים כל הלילה שלפני. אנחנו מדברים על הדרדקים – ילדי הכדורגל. אלו שנישבו בקסמי המשחק "כבר מגיל אפס", ולמרות כל מגבלותיהם האובייקטיביות, יתנו את הכל כדי להצליח ולנצח. הם רצים על הדשא עד כלות נשמתם הצעירה, גאים במספר שעל החולצה שאותה הם לובשים, מספר שעליו בלחמו, ממש כמו הגדולים, בתור ההלבשה.

הלכנו לראות מי ומה מאחוריהם – בתחילת הדרך.

כך מתאמנים במחלקת הילדים של צפרירים חולון, בהדרכת פיני צעירי. עשרים שנה בעניין

פיני צעירי, 48, מאמן בצפרירים חולון, עם כמעט 20 שנות אימון בקבוצות ילדים ונוער. יליד הולנד ובוגר קורס מאמנים במכון וינגייט. בעל רקורד עשיר באימון ובהדרכת צעירים – בחולון, בני־יהודה והפועל ת"א. אחד מהטובים ביותר בתפקידו, אומרים עליו. מקצוען בדרך ובמחשבה. הילדים אצלו זה קודש. להם יתן ויקריש הכל. מרבה לצפות במשחקי ילדים – גם כאשר אין מדובר במערכות קבוצותיו. למשחק בוגרים לא יילך, אלא לעיתים רחוקות. אין מה לראות שם, הוא אומר:

ההפרדה – חובה

"בישראל, כך צעירי, חושבים שילדים ונוער אפשר להכניס תחת שם אחר. טעותו", הוא מזרעק, "מחלקת הילדים היא נפרדת – וחייבת להישאר כזאת, אם רוצים התקרמות". רק בעשר השנים האחרונות החלו כמה מועדונים – למעט מכבי והפועל ת"א וכן הגדנ"ע, שהחלו בזה עוד קודם לכן – לטפח ולבנות קבוצות צעירות. ההתקדמות ניכרת משנה לשנה. גיל הקבוצות יורד כל הזמן. באמצעות המקרה של הגדנ"ע אפשר לראות את ההתקדמות שחלה: עד לפני עשר שנים, זו היתה הספקית הגדולה ביותר של כשרונות צעירים לקבוצות הבוגרות בליגה הלאומית. אך בעשר השנים האחרונות, לא עלה שחקן רציני אחד מהגדנ"ע לקבוצה לאומית כלשהי. דבר זה מסביר את השיפור שחל ביחס המועדונים, לנוער שלהן.

האהבה הגדולה של צעירי היא קבוצת הילדים בצפרירים חולון. הוא מאמן את ילידי 76־77' ו־77־78'. "זה עולם אחר מהכדורגל שאנחנו מכירים", הוא קובע. "הטכניקה של המשחק היא כאן משנית למדי. המסגרת הקבוצתית, החינוך, הערכים – הם הגורמים המכריעים בגיל הזה".

כשהגיע לחולון ב־79' עמד, לדבריו, לפני שוקת שבורה: "פגשתי ילדים מקללים, פראי אדם... ראשית אסרתי את הקללות וחייבתי אותם להתנהגות מופתית. מי שלא עמד בזה – הלך הביתה. למבוגרים קשה להבין עד כמה קשה לילד כשאומרים לו 'לך הביתה!'. זה העונש החמור ביותר.

"בחולון צחקו ממני", אומר צעירי. "דיברו על נאיביות, על זה שלא אחזיק מעמד. אבל הדברים השתנו". חלק מהפירות היותר רציניים שלו, רצים כבר היום בדשא הלאומי בחולון: אבי פס ודרור אהרונוב.

המוטו החשוב ביותר אצלו: כדורגלנים טובים הם גם תלמידים טובים. הילדים מתאמנים שלוש־ארבע פעמים בשבוע. כל אימון שלוש שעות ברוטו. הילדים נמצאים במסגרת סגורה. אלו, למעשה, שעות הפנאי שלהם. "או שהם משחקים כדורגל או שהם לומדים. בשני המצבים הם סופגים משהו".

על בני־יהודה אומר צעירי כי מבחינת חינוך ואימון ילדים, זו כיום האגודה מספר 1 בארץ. שחקן כדורגל שמתקשה בלימודים, מיד מוצמדים לו שיעורי עזר ב"בית דני". מי שלא מתמודד, מפסיק לשחק. "מחזיקים קצר, בשכונה. נהיו ייקים".

ההנאה שלו מאימון ילדים – מושלמת: "בגיל תשע־עשר, הילדים מגיעים ללא דיעות קדומות. הם בדרך כלל נוחים, ממושמעים. המאמן הוא קדוש, כמו המורה בבית־הספר. הבעיה מתחילה במציאת מאמנים מתאימים לילדים. בישראל זו בעיה גדולה. מבחינת ההכשרה, הרי שחובה על המאמן להיות בוגר קורס מאמנים. צעירי מכיר אגודות רבות בהן יש מאמנים שלא יודעים בדיוק איפה מכון וינגייט. התוצאות נראות ללא ספק בשטח – הן מבחינה מקצועית והן חינוכית.

בסך הכל עוד שלב

ההתייחסות לקבוצות הילדים בישראל, היא כאל עוד שלב בהתקדמות המקצועית של המאמן. בחור צעיר, יוצא וינגייט, רוצה להתקדם. מקבל לידיו קבוצת ילדים, ממשיך בנערים ובנוער. קבוצת הילדים היא רק מדרגה בדרך קדימה. כלל לא חושבים על כך שגיל הילדים הוא הקריטי למה שייצא אחרי־כך על כר הדשא. צעירי אומר כי לא קיים מצב שבו יש מאמנים מיוחדים לילדים. בגיל 13–14, הרבה יותר קשה ללמד. יש הרגלי משחק שקשה לשנותם. צעירי מודה כי בתחילת דרכו כמאמן – טעה. הרגיש את נושא טיפוח הכוכבים והמוכשרים. לדעתו, זה איננו העיקר בשלב הזה. החינוך והערכים קודמים לכל. בגיל המוקדם, הילדים קולטים מצויין. כמו שאתה דורש, כך אתה מקבל.

חשיבות עצומה להצלחת הכדורגלן הצעיר, מייחס צעירי למבנה הגוף: "הטכניקה היא דבר חשוב, אבל מבנה הגוף האתלטי – חשוב פי כמה. טכניקה אפשר לרכוש עם למידה. עם מבנה גוף – נולדים. לשפר, אפשר רק מעט". הוא נותן דוגמאות: שלמה שירזי, אלי כהן, שלמה קירט – אתלטים מצויינים. "אני בטוח שאם היה להם, בצעירותם, מאמן טוב שילמד וישפר אצלם את הטכניקה, הם היו כדורגלנים מעולים. היום, הטכניקה שלהם פגומה, והם משלמים על זה".

על יחסה של ההתאחדות, לכדורגל הצעיר, יש לו כמה מילים טובות: מטפחים את הנוער, מקימים קבוצות ונבחרות. הורידו את הגילאים עד 13, וממשיכים לרדת בגיל. גם ממנים מאמנים מטעם ההתאחדות".

כשרוצים לדעת מה המצב באמת, מסתכלים החוצה. אירופה, היא המודל. בגרמניה, בגילאים הצעירים, אין ליגות. קיימות רק ליגות מחוזיות שבהן משחקים עד גיל 14־15. בשלב זה, עובדים באירופה פחות קשה עם נוער מאשר בישראל. בגרמניה טוענים, כי בשלב הזה עדיין אין צורך ולא כדאי להלחיץ את הכדורגלנים הצעירים ולהכניסם למתח תחרותי. בהולנד הכדורגל בבתי־הספר מפותח מאד – ושם מתגלים הכשרונות. בישראל מדברים על כדורגל בבתי־הספר – אך הקילוח דק. בבאר־שבע שיגשג לפני כמה שנים מוסד ושמו אליפות השכונות, שנוהל בידי "משוגע לדבר", אהרן בן־יעקב. המפעל הנהדר הזה גווע, כאשר בן־יעקב נפטר.

באירופה משחקים הילדים לרוחב המגרש וכל קבוצה מונה 7 שחקנים. היתרון בזה, לדעת צעירי, עצום. "משחק לרוחב אינו דורש מילד קטן ריצה מתישה. ההתבטאות שלו היא יותר טכנית, והשוער עומד בשער בעל מימדים נורמאליים, מבחינתו. הילדים משחקים וממצים את יכולתם בתנאי מגרש שמתאימים להם. אחר כך, בתנאי מגרש רגילים, ההתפתחות שלהם מהירה יותר".

סדר היום של הזאטוטים דומה לזה של אליליהם: כל השבוע עובר במתח ובהתרגשות, לקראת משחק השבת. אחרי בית־הספר חוטפים משהו ורצים לאכול. אחרי האימון, שיעורי הבית הם קודש. יש קשר הדוק בין בתי הספר למאמנים ויש פיקוח על הציונים ועל ההתקדמות בלימודים. ביום שישי, לפני המשחק, אסור להם לשחק בשכונה. ב־9 בערב – הם כבר במיטות. "אל דאגה, אותם לא תמצאו בדיסקוטקים".

עניין התזונה הוא סיפור חבוב ועצוב – בארץ. ההורים, כך צעירי, לא מחנכים לאכול ארוחת בוקר מתאימה. מרכיב התזונה הוא קריטי. הדבר מתבטא בגדילה, בהתפתחות. החולשה הגופנית של הכדורגלן הישראלי לעומת האירופי, נובעת בין השאר מתזונה לקויה.

התערבות ההורים

רעה נוספת שצעירי מוצא בכדורגל שלנו, היא התערבות ההורים בעבודת הקבוצה והמאמן. "יש מקרים שההורים נכנסים עד לקווי המגרש ומחלקים הוראות שונות מאלו של המאמן. עד גבול מסויים, המעורבות היא חיובית. בקבוצות הגדולות והמצליחות יותר – הפועל ומכבי ת"א, למשל – ההתערבות של ההורים מאסיבית. הלחץ גדול, והדברים רציניים ומגיעים אך ל...אלימות פיסית. צעירי זוכר סיפור מתקופת הפועל ת"א שלו: "בקבוצה התאמן אז בנו של אחד מגדולי הכדורגלנים של הפועל ת"א. הבן לא היה מוכשר כמו האב. הגענו עם העניין הזה עד 'בית ברנר'..."

יש מקרים כואבים שבהם הוא רואה כיצד מנוהלת קבוצת ילדים ללא אופי, ובלי דרך אמיתית: "מגיעה אלינו קבוצה יריבה, עם בני עשר, הנראים מפותחים בשלש שנים מגילם. הרבה כדורגל הם לא יודעים, אבל בעיטות מ־30־40 מטר לגובה, הם יכולים לתת. את הילדים, הדבר הזה מכניס להלם. בגיל כזה, נצחון בכל מחיר הוא סכנה וחוטא למטרה האמיתית שהיא טיפוח כדורגלן טוב יותר, שהוא גם בן־אדם טוב יותר".

את המעצור של הכדורגל הישראלי הוא מאבחן מגיל 16. באירופה, בשלב זה של החיים, נכנסות לפעולה פנימיות נוער שבהן, מלבד הרבה כדורגל, מוקנים לימודי רפואה, תזונה, פיזיולוגיה, פסיכולוגיה וחינוך. אצלנו זה בכלל לא קיים. באירופה, בגיל 16 הילד עשיר בכדורגל מכל הבחינות. גם החולשה הגופנית של הישראלי, מתבטאת בגיל הזה: עבודה מינימאלית בחדר כושר. גם השירות הצבאי, בגיל הקריטי כל כך, עוצר מבחינה פיזית ופסיכולוגית.

זו הבעיה: הם נלחמים על הדשא – ואנחנו בגבולות. ■

טכניקה של שליטה בכדור, ברגלים ובראש, נקנית רק בגיל הילדות והנעור. רק אחר כך מתחילים להדגיש את הצד הפיסי

צילום: גרי אברמוביץ'

אימון שוער בחולון. בגיל הזה יש לטפח את המיומנות האישית (המאמן צעירי נראה משגיח על ביצועי. חניכיו).

هكذا من الأصل

דומיניק ווילקינס (אטלנטה הוקס)

השם המלא: ז'אק דומיניק ווילקינס
נולד: 12 בינואר 1960 ■ גובה: 2.04 מטר ■ משקל: 90 ק"ג
השכלה: תיכון וואשינגטון, צפון קארולינה; אוניברסיטת ג'ורג'יה
נבחר בדראפט: ב־1982 כבחירה שלישית בידי יוטה. הזכויות עליו הועברו לאטלנטה תמורת שני שחקנים ומזומנים
מאזן בקולג': 78 משחקים בשלוש עונות. 2748 דקות משחק. דיוק 53% מהשדה; 69.9% בעונשין; 588 ריבאונדים; 1688 נקודות. ממוצע 21.6 למשחק
מאזן בנ.ב.א. (עד לעונה הנוכחית): ב־5 עונות — 401 משחקים ועוד 26 בפלייאוף. 14,699 דקות משחק (ועוד 1026 בפלייאוף). מ־1984 בין ששת הקלעים הטובים בליגה, בכל עונה. ממוצע: 25.1 נקודות למשחק. עונת השיא: 1985/86 — ממוצע 30.3 (הקלע מס. 1 בליגה). הממוצע הנוכחי לעונה זו: 31.4 נקודות (מדורג שני אחרי מייקל ג'ורדן 34.1). 10,061 נקודות בסך הכל, עד לעונה הנוכחית (ובפלייאוף עוד 641, ממוצע של 24.7 למשחק). 304 חסימות, 591 חטיפות, 922 אסיסטים, 2729 ריבאונדים. 41 דקות משחק בשתי הופעות במשחק הכוכבים — 23 נקודות.

ספורט מעריב

שיא השיכלול

מרדכי רוזנבלום

עמנואל בן־עמרם, מנכ"ל, איננו רוצה להיות שחצן ולדבר על מדליה אולימפית לקלעי ישראל בסיאול, אבל בקרוב, הוא מבטיח, נוכל לראות את פירות ההצלחה של פרוייקט "המ־טווח האולימפי" בהרצליה.

אילו קויימה שיחה זאת במשרדו במרכז הפועל בת"א (שם הוא רכז הק־ליעה), או בהתאחדות לספורט (יו"ר איגוד הקליעה) – היו דבריו מתקבלים בספקנות. אבל השיחה נערכה במסע־דה המפוארת (של אברהם הולצמן) במטווח האולימפי ע"ש יגאל אלון בה־רצליה, אחרי ארוחה בסגנון המטבח הצרפתי ובתום סיור במתקן הגדול והמשוכלל ביותר בישראל ואחד משי־לושת המיטווחים המודרניים ביותר, כיום, בעולם!

בן־עמרם, נזכרתי, מדבר כמעט כמו... ד"ר איאן פרומן, מנכ"ל מרכז הטניס, שהבטיח, בעת הנחת היסוד למרכז ברמת השרון, שתורות לפרויי־קט המיוחד שלו יצמחו לנו טניסאים גדולים בקנה מידה עולמי. הבטיח – וקיים...

33 שנה עוסק בן־עמרם בקליעה. ללא ספק הרוח והמניע העיקרי בהק־

המיטווח האולימפי בהרצליה, אחד משלושת המשוכללים ביותר בעולם (!), ייארח בשבועות הקרובים את קלעי אנגליה, גרמניה ושוייץ המתכוננים לסיאול

מת המטווח. "מאז משחקי אסיה ב־1974 בטהרן היה ברור לכולם שללא מטווח אולימפי משוכלל, לא נוכל להמשיך. התנאים שבהם ירינו והתאמ־נו, היו מתפידים: סככות מטות ליפול, שבושה לקרוא להם מטווחים. מנגד, למרות זאת, השיגו הקלעים שלנו, לא אחת, הצלחה בזירה הבין־לאומית. אר־לם לא יכולנו להזמין קלעים אורחים, או לארגן תחרויות בין־ארציות", הוא אומר.

עתה ספון בן־עמרם במשרד ענק, במתקן מפואר ומשוכלל, שבו אולם ענק ל־36 עמדות ירי לרובה ואקדח אויר, 200 מושבים לצופים, שטיחים מקיר לקיר, מערכת אלקטרונית משו־כללת ביותר; מטווח אולימפי לאקדח בכל המקצועות, ל־25 מטר, שגם בו מתקנים אלקטרוניים חדישים ביותר ותנאי בטיחות מהטובים בעולם, אקוס־טיקה מעולה, בית נבחרות (ע"ש ח"כ המנוח אברהם כץ) עם חדרי מלון בר־מה גבוהה, חדרי לימוד, מחסני נשק וציוד, מסעדה, חנות לנשק, תחמושת וציוד קליעה של תע"ש. בתהליך השלמה, גם מטווח אולימפי לחץ וקי־שת עם 40 עמדות (לתרגיל פיט"א, עד 90 מטר). כל הפרוייקט הגדול הזה תוכנן בידי האדריכלים יהושע פינצי ושמואל רווה והקבלן אברהם הולצמן.

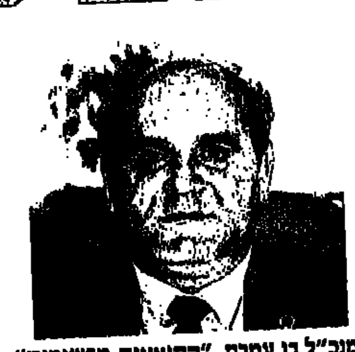
הרבה כסף – 4.5 מיליון דולר (!) – גוייסו לשם כך וזה עוד לא הסוף. "כדי להשלים את הפרוייקט", אומר בן־עמ־רם, אנו זקוקים לעוד 2.5 מיליון".

כשעוסקים בסכומים כאלו, זקוקים לממנים. הספורטוטו למשל, הקציב 45 אחוז מעלות המיטווח. השאר: רשות הספורט, עירית הרצליה, משרד הפנים, משרד הבטחון ותורמים, גם מחו"ל וכן שופטי הקליעה, שויתרו על דמי שיפוט ב־4 השנים האחרונות, לטובת המטווח. ללא ייאמן!

זאת ועוד: כדי להקים ולתחזק מת־קן בסדר גודל כזה, הוקמה עמותה צי־בורית, ללא קשר למרכז ספורט זה או אחר, או לגוף פוליטי כלשהו. שר הבטחון יצחק רבין, הסכים לשמש יו"ר העמותה (עד 1987. עתה היו"ר הוא צבי שור). כן חברים בה ראש עירית הרצליה, אלי לנדאו; יוסף נבו, יו"ר האגודה למען החייל; יצחק אופק, יו"ר הועד האולימפי; מיכה גולדמן, יו"ר המועצה המקומית כפר תבור; בן עמרם (מנכ"ל); שמואל ללקין (מנכ"ל ההת־אחדות לספורט), אורי אפק (מנכ"ל הו־עד האולימפי), יריב אורן (מנהל רשות הספורט) ואחרים.

בתקנון היסוד של המטווח נקבע שהוצאות ההפעלה יכוסו בידי המשי־תמשים. ואכן, הפעילות כיום עולה מעל ומעבר לציפיות: 200 תלמידים עוסקים יום־יום בירי ברובה אויר. כן פעילים ארבעה חוגים לירי ספורטיווי,

מנכ"ל בן עמרם. "התוצאות מרשימות"

שניים לירי מעשי באקדח ואימוני בו־קר של חברות אבטחה – 500 יורים ביום, מהם 100 ספורטאים.

נבחרת ישראל בקליעה קבעה את המטווח האולימפי כ"מגרש הביתי" שלה. אלו הם 12 קלעים בוגרים, מהם ששה הנאבקים על שני מקומות לסי־אול: יצחק יונסי, גיא סטריק, אדי פסי־רוב, מנחם אילן, גרי ארמיסט וגילה וארדה (רובה נשים) וכן 12 קלעי הנוער.

"יש לנו קלעים מעולים, עם הישי־גים ברמה עולמית", קובע בן־עמרם. "הם משקיעים מאמץ גדול, מתאמנים יום־יום, מתחרים בזירה הבינלאומית. לי אין ספק שתוך 5 שנים נראה את הפרי מהעבודה הזאת".

"כבר עתה זינקנו 100 שנה קדימה, במתקנים. ב־1974 היינו אחרונים באר־סיה בכל הקשור למתקנים אולימפיים. היום יש בעולם שלושה מטווחים שהם הטובים ביותר – ציריך, מינכן ו...הרצליה", מרגיש המנכ"ל.

ומה בקשר להשגים? – אליבא דבן־עמרם, התוצאות מרשימות ויש־אל מדורגת "במקום נכבד ברבע העי־ליון בקליעה העולמית". השיא הישי־ראלי שופר ב־20 נקודות בידי 6 קלעים (1156 נקודות בשלושה מצבים, כאשר השיא העולמי הוא 1182 נקו־דות).

באשר ליחסים הבינלאומיים, מגלה בן־עמרם, כי מאז הוקם המטווח, מגי־עות אליו בקשות רבות להתארח כאן. "נבחרת אנגליה רוצה להגיע החודש. גרמניה ביקשה לקיים כאן מחנה אימו־נים של שבועיים, באפריל. שוייץ תגיע בתחילת מאי – והכל בתשלום מלא. "פעם היינו מוכנים לשלם להם כדי שיבואו ואיש לא היה מעוניין...".

בשלוש השנים האחרונות, הקליעה היא עבודה מדעית עם תיכנון רב־שני־תי. "אסור לזלזל בדחיפה שנתן תומ־אס למפרט לקידום ההישגי ואנו הצ־לחנו לשלב את הדרך החדשה, עם אהבה לקליעה ועם אנשי מקצוע מעו־לים. כשגולת הכותרת: המטווח המלי־היב". ■

אימון באקדח. שיא השיכלולים

גאליס פה גאליס שם – דראזן הוא הכוכב. "לודזיה רוטקס", יצרנית בגדי הנ.ב.א. בישראל, העניקה לו לאחר ההצגה הגדולה שלו בתל־אביב (59 נקודות) את גופיית המשחק של הקוסם מלוס אנג'לס, מג'יק ג'ונסון. (צילום: עדי אבישי)

יולה פטרוביץ', אביו של דראזן הגדול, לא מסוגל לעמוד במתח, גם לא בשידור טלויזיה. מקבל דיווח על ביצועי בנו הפנומן, מיד לאחר כל משחק, בעל־פה ■ אמא פטרוביץ' דווקא נהנית לשבת ביציע ולהיסחף ■ מאחורי הקלעים של עיסקת הכדורסל מס. 1 באירופה ■ מעתה פטרוביץ' הוא של ריאל

אבא לא רואה אותו

ברוריה ביגמן

אתמול הוא נפרד מ"הכחולים" של זאגרב, לטובת "הלבנים" של ריאל מדריד, במשחק הגמר השני והאחרון של גביע קוראץ' לשנת 1988. היה זה אך סמלי, שציבונה, קבוצתו היוגוסלא־ווית, שבה גדל ופרח ונעשה לכוכב־על, תיפרד ממנו במשחק רשמי, יוקר־תי, נגד הקבוצה שבה יפליא לככב בעונה הבאה. אפילו הבמאי הטוב ביו־תר בעולם לא היה מסוגל לתכנן הצגה כזו, עם עיתוי שכזה.

דראזן פטרוביץ', אלילו הצעיר, רק בן 24, של דור שלם באירופה. "תופעת טבע", "פנומן".

בכל משחק ביתי של ציבונה, עתה "הלהיט התורן" בכדורסל היוגוסלאווי, חוזרת אותה תמונה: כאשר הכרוז הומי־נו לעלות על הפארקט בטקס הצגת השחקנים, החל הקהל משתולל והאו־לם הודש, בעל תכולה של 6000 מקו־מות, היה רועד, כמעט קורס תחתיו, משאגות ההערצה של האוהדים הפאב־טיים. הם נהגו לעקוב בהתפעלות אח־רי כל תנועה שלו, בחנו, התרגשו, הת־מוגגו וביקרו כל צעד, בשבע עיניים. מנהלי קבוצתו ידעו שברשותם אוצר גדול, ויחד עם זאת לא יכלו לעמוד בדרכו, כשהחליט לפרוש כנפיים. בעו־נה הבאה הוא ישגע את הספרדים.

5 שעות ביום

אילמלא כשרונו הנדיר, לא היה מגיע לביצועים כמעט מושלמים על הפארקט. אבל יחד עם זאת הוא גם משקיע שעות רבות באימונים אישיים. הוא – הכדור והסל. מגיע לאולם ציבו־נה מידי יום ב־11 ועובד שם על עצמו כחמש שעות. בזאגרב אמרו לי שהוא "חולה" כדורסל. כל אימון הוא אצלו כמו המשחק החשוב ביותר בקריירה שלו. מבחינת ההשקעה והרצינות.

פטרוביץ' הוא בחור צנוע ואיננו מתנשא. ממעט לדבר ולהצהיר, אך מו־כן להשיב לכל שאלה.

האוהד מספר 1 שלו הוא אביו, יו־לה. אבל מתברר כי יולה פטרוביץ' הוא אוהד פאסיבי ביותר. מעולם, כך גילה, לא נכח במשחקי בנו, גם לא עקב אחריו באמצעות הטלוויזיה או הרדיו. מקבל דיווחים מעורכנים, מפורטים, על ביצועי הבן, לאחר כל משחק.

"אני פוחד לראותו במשחק. אינני יכול להסביר זאת, אבל עובדה היא שאני מנטרל עצמי מכלי התקשורת כשדראזן משחק", אמר יולה.

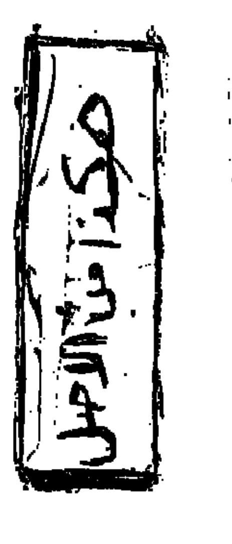
אמא ביציע

משפחת פטרוביץ' מתגוררת בשיבניק, כ־400 ק"מ מזאגרב. לקראת משחקה של ציבונה עם הפועל ת"א, בחצי הגמר בקרואץ', נטל האב חופשה של עשרה ימים ובא לעיר הגדולה. "רק כדי לראותו מתאמן. למשחקים אינני הולך. לא מסוגל לעמוד בזה".

אמו, לעומת זאת, מוכרת היטב לקהל בזאגרב. היא תמיד ביציע, במ־קום מכובד, מגיעה בכל הזדמנות מצו־יה. היושבים לידה מספרים שאינה שקטה אפילו לדקה, נסחפת.

אחיו של דראזן, אלכסנדר, מבוגר יותר, משחק בסקאווליני פזארו האי־טלקית. בנעוריו היה צלין מצליח, אך ביצע הסבה לכדורסל. הקשר עמו, באורח טבעי, יותר רופף. הוריו עוקבים אחריו מרחוק.

עיסקת מכירתו של דראזן פטרו־ביץ' לריאל היתה אחת הבולטות בכ־דורסל האירופי בשנים האחרונות וה־איש מאחוריה הוא המאמן שגילה אותו: מירקו נובוסל. הוא זה שהביאו לציבונה משיבניק. דראזן חתום עתה על חוזה לארבע שנים בריאל. מקורביו סיפרו שזה החוזה השמן ביותר בכדור־סל האירופי: 500 אלף דולר לעונה, בנוסף, למכונית ספורט "פורשה" ודי־רת פאר ועוד 150 אלף דולאר בעונה בפירסום. בסך הכל 2.5 מיליון דולאר. כל הכסף יועבר לחשבון בבנק מיוחד בשוייץ. מאמבר־סוכנו מירקו נובוסל, כך מקורבי המאמן, ייהנה מעמלה בסך 200 אלף דולאר. לא רע. ■

הרועה של הניקס

מארק ג'קסון בדרך לתואר "רוקי השנה" ■ אופי קשוח של "שחקן רחוב" ניו־יורקי טיפוסי, בוגר ליגת ה"ביג איסט" המיוחדת במינה ■ מפגין כבר מנהיגות ובגרות, למרות שזו העונה הראשונה שלו בליגה הקשה בעולם ■ שימו לב אליו

עפר שלה (ניו־יורק)

הנ.ב.א. כבר במחצית הדרך, אך דומה שהמירוץ לתואר אחד כבר סגור. אם לא יקרה משהו בלתי רגיל לחלוטין, "רוקי השנה" יהיה מי שנבחר ל"רוקי" של חודש נובמבר ודצמבר – האליל החדש של ניו יורק, מארק ג'קסון. בתוך עשרים משחקים הוא נעשה מנהיג ראשון במעלה, מוסר אסיסטים, שומר ותוקף ברמה עילאית, ועכשיו גם שולף קליעה מעולה מבחוץ. הוא העלה את איכות המשחק של "רוקי השנה" מלפני שנתיים, פטריק יואינג, לרמה חרשה. מאז הגיע אייזאה תומאס לדטרויט, לפני שש שנים, לא ראתה הנ.ב.א "פוינט גארד" עולה לגדולה במהירות. לא מכבר, בגארדן הניו־יורקי, בנצחון הניקס על אטלנטה 110–102, ליד ג'ראלד ווילקנס שצבר 28 ויואינג 20 נקודות, השיג ג'קסון את השלישיה כפולת־הספרות הראשונה שלו העונה: 11 נקודות, 10 ריבאונדים ו־13 אסיסטים. קודם לכן צויין כי 17 פעם העונה הוא רשם מאזן של אסיסטים בני שתי ספרות, בבית...

בוגר מגרשי האספלט

יש משהו משותף לג'קסון ולשני השחקנים היחידים שמאיימים היום איכשהו על התואר העתידי שלו כרוקי הטוב מכולם. גם קני סמית מסקראמנטו ורג'י וויליאמס מהלוס אנג'לס קליפרס, הם גארדים, אם כי וויליאמס הוא "שוטינג גארד" (ולפעמים "סמול פורוואורד") וסמית, כמו ג'קסון, הוא פליי־מייקר. גם סמית ורוויליאמס, כמו ג'קסון, גדלו במזרח – והאופי של שלושתם אומר הרבה על סוג השחקנים שגדל במגרשי האספלט שבערים הצפופות בצפון־מזרח ארה"ב.

הגארדים של המזרח הם גזע מיוחד: קשוחים, חצופים ויש להם מה שקוראים כאן "חוכמת רחוב". הם לא יהססו לדחוף אם צריך, לקחת את הכדור אל החור, מול הטובים מכולם ולנהל את המשחק לוותיקים ומפורסמים מהם. הגארדים של המזרח גדלים עם כדור ביד ומשחקים על המגרשים שבקרנות הרחוב. המשחק הוא הכרטיס שלהם החוצה מהגיטו – לקולג' מכובד ולכסף ולכבוד בנ.ב.א. הם משחקים בכל ערב כאילו זה המשחק האחרון שלהם.

אנחנו רואים זאת כל שנה במשחקי ה"ביג איסט" של הקולג'ים, אליו הולכים רוב הגארדים המעולים של המזרח. מדובר בקולג'ים המצויים מסירקיוז שבצפון מדינת ניו יורק, דרך ניו יורק עצמה ודרומה אל אוניברסיטת ג'ורג'טאון שבוואשינגטון הבירה.

ב"ביג איסט" משחקים את הכדורסל הקשוח והפיסי ביותר במיכללות. טורניר הגמר של הבית הזה, נחשב בעיני רבים מהמאמנים והשחקנים לקשה ולחשוב יותר מטורניר הגמר הארצי של המיכללות, הנערך אחריו. לקבוצות ה"ביג איסט" הצלחה אדירה בטורניר הארצי.

אסור להספיד

ג'ורג'טאון עם פאטריק יואינג, ביקרה בגמר שלוש פעמים בשנות השמונים; וילאנובה הקטנה מפילדלפיה, הדהימה את כולם כשזכתה באליפות 1985. אשתקד, אחרי שיואינג, כריס מאלין רוולמר ברי מסנט ג'ון שברובע קווינס בניו יורק ודווין "פרל" וואשינגטון מסירקיוז הלכו לנב.א, "קברו" המומחים את ה"ביג איסט" – אבל את שחקני המזרח אסור להספיד בטרם עת. הלחימה הנהורת, הקשיחות הבלתי מתפשרת והכבוד הפצוע שלהם, הביאו שלוש קבוצות מהבית הזה לרבע הגמר הארצי, שתיים לחצי הגמר, ואחת, סירקיוז, כריחוק נקודה מהתואר. גם השנה ה"ביג איסט" חזק כתמיד.

ג'קסון הוא הדוגמה המובהקת לגארד מן המזרח. גדל בברוקלין ולמד בסנט ג'ון. אשתקד נשא את הקבוצה על כתפיו, כמעט לבדו. נבחר בידי הניקס במקום ה־19 בדראפט, ורבים בניו־יורק מתחלחלים מהמחשבה מה היה קורה אילמלא הפסידו הניקס את המקום שלהם בתחילת הדראפט, לסיאטל בעיסקה של ג'רלד הנדרסון. איש לא היה מעז לבחור את ג'קסון שלישי או רביעי, והניקס היו מפסידים את "הרוקי של השנה".

אחרי שניים־שלושה משחקי הסתגלות, תפס לו ג'קסון מקום של קבע בחמישיה, והיה למנהיג הקבוצה, שחיפשה רועה, מאז שברני קינג נפצע ואחר כך עבר לבולטס.

יותר מאייזאה ומג'יק

היום ג'קסון במקום הרביעי באסיסטים (9.6 למשחק), ובחטיפות. יש לו יותר אסיסטים מאייזאה ויותר חטיפות ממג'יק. לאמיתו של דבר, הנתונים הסטטיסטיים שלו כרגע טובים יותר משל כל גארד טירון בהיסטוריה של הליגה, להוציא את הגדול מכולם, אוסקר רוברטסון. עם סדרה רצופה של "דאבל־דאבל'ס" – משחקים של יותר מ־10 נקודות ו־10 אסיסטים למשחק – הוא מאיים אפילו על "צינג אר" הבלתי נשכח.

"כל פעם שאני רוצה לגשת אליו ולהציע לו נקודה שבה הוא יכול להשתפר – הוא משפר אותו במשחק הבא, לפני שאני מספיק להגיד משהו. הוא פשוט מדהים", אמר עליו וולט פרייזר, "הפוינט הגארד" הגדול ביותר בתולדות הניקס.

מעל לכל, ג'קסון מפגין בגרות ומנהיגות של ממש: "אני לא מרוצה", אמר אחרי שקלע 15, מסר 14 וחטף חמישה כדורים, בהפסד לפניקס. "התפקיד שלי הוא לסחוף את הקבוצה קדימה, ואני לא עשיתי זאת". יומיים אחר כך הוא סחף את הניקס למהלך פיגור מול הסלטיקס הגדולים: קלע 22, הוסיף 14 אסיסטים – בדרך לנצחון הגדול ביותר של ניו יורק העונה.

"פוינט גארד" הוא התפקיד שקשה יותר מכל ללמוד אותו. צריך לדעת לנהל את המשחק כולו, לקבוע את שיטת המשחק על המגרש ולהנהיג את הקבוצה בכל רקע. גם מארק ג'קסון עוד ישתפר אבל את הנתונים ההתחלתיים יש לו. הוא נולד בברוקלין, הוא למד בסנט ג'ון. הוא גארד של המזרח, הטוב מכולם. ■

מאז ... סט. ג'ון, לפני הניקס). ... לסחוף ...

יש עתיד

צבי גלפרין

שמינית הגמר בגביע המדינה, ביים את פגרת החורף. הפייבוריטיות ניצחו, כמצופה, למעט ניצחונה של הפועל ברוש גבעתיים על אלופת החורף במחוז ת"א מכבי דרום, בתל־אביב 45–37.

סאר התוצאות: מכבי ירושלים – הפועל רביבים 80–42; בית"ר ת"א – הפועל ירושלים 66–52; מכבי צבר ראשל"צ – עירוני רחובות 66–43; ברוש חולון – מכבי צפון ר"ג 71–30; גבעת חיים מאוחד – מכבי חדרה 76–50; אליצור נתניה – מכבי רעננה 69–51; יגאל חיפה – יוסף חיפה 70–44; יזרעאל עפולה – דגניה ב' 70–34; נאות מרדכי – איילת השחר 59–44.

בשלב הביניים ניצחה מכבי ירושלים את בית"ר ת"א 82–37 ועפולה את נאות מרדכי 87–30.

פתיחת הסיבוב השני בליגות הילדים הופרעה בגלל הגשם. המשחקים במגרשים הפתוחים בוטלו. שתי קבוצות קלעו מעל 100 נקודות: גולן ירושלים הגדילה לעשות בנצחה את אליצור עוויאל 112–20. גולן השיגה הקנה בפעם השלישית מעל 100 נקודות. א.ס. אשקלון הצטרפה למועדון ה־100 כשגברה על מכבי בילו גדרה 116–12. מכבי דרום ת"א גמלה להפועל ברוש גבעתיים על ההפסד בגביע 49–42.

גולן ירושלים עשתה זאת עם פתיחת הסיבוב השני בליגה ■ מי ניצח בשמינית גמר הגביע ובסיבוב הביניים שלו?

מכבי רק"ע יפו. עומדים מימין לשמאל: יחיאל אדרי, שי מנו, אבי פלק, אבי אקטו, סטפן קטרו. מאמן ומנהל. יושבים: סבי גרשון, יוסי זוארץ, ירון לוי, ירון רחמינוב וחיים שוקרון (צילם: הנס אנגלסמן)

פעם 3 מעל 100

התוצאות כפי שנמסרו מאיגוד הכדורסל:

● גליל עליון: עינות ירדן – קרית שמונה 53–24, סאסא – מטולה 34–33, דפנה – רמות נפתלי 72–27.

● צפון: אליצור צפת – מרום גליל 46–25, מחניים – חוקוק 65–35, חולתא – איילת השחר 48–47, קצרין – יסוד המעלה 43–25.

● עמק הירדן: גוש חיספין – עין הוד 47–24, דגניה ב' – אליצור לביא 74–37.

● בית שאן: ניר דוד – צעירי שדה אליהו 63–24, קבוץ יזרעאל – שדה אליהו 39–36, בית שאן – מעלה אפרים 48–37.

● עמקים: מגידו שומריה – דוברת 70–33, מרנין טבעון – נהלל 62–32.

● המפרץ: אליצור עכו – קרית צפון 61–36, הפועל כרמיאל – בני ביאליק 47–19, נהריה – משגב 67–38.

● חיפה: כפר גלים – חיים חיפה 48–18, עירוני מוצקין – קרית ים 44–41.

● שומרון: גבעת חיים מאוחד – כפר ויתקין 63–40, גבעת חיים איחוד – בית יצחק 53–41, מגל – מכמורת 62–21, כפר ויתקין – משמר השרון 59–30, משמר השרון – יהודה חדרה 49–38.

● חדרה: מעגן מיכאל – שדות ים 48–31, פרדס חנה – מכבי חדרה 40–36.

● נתניה: מ.ס. נתניה – הפועל נתניה 70–20, אליצור נתניה – מכבי נתניה 30–14, חרות – בני בית יצחק 54–53, קובה נתניה – שפיים 53–38.

● שרון: יחריו רעננה – צפון רעננה 52–19, א.ס. רה"ש – מורח רעננה 58–40, שקר רעננה – מכבי כפ"ס 48–26.

● פ"ת: הפועל הרצליה – גבעת שמואל 41–36, רמת השרון צעירים – מודיעים 60–26, הדס גבעתיים – כלנית הוד השרון 56–37.

● דן: מכבי רמת־אביב – צפון ת"א 59–40, בית"ר ת"א – משה"ב ר"ג 47–40, אליצור בני־ברק – מכבי פ"ת 29–19, תפוח קרית אונו – סער ר"ג 71–18, בני־הרצליה – רמת ישראל 58–31, מכבי רמת אביב – מכבי בתי־ים 33–30.

● ת"א א': הוד השרון – נוה דוד רמלה 94–33; ברוש גבעתיים – דני רה"ש 61–49.

● ת"א ב': דרום בת־ים – נוה דוד רמלה 38–37, שמואל קרית אונו – נרקיס הוד השרון 44–42.

● שפלה: נופשונית – מתנ"ס תל־כביר 43–32, הפועל בת־ים – בני יהודה רוקח 43–41, מכבי צפון ר"ג – אורן חולון 58–36, אלון גבעתיים – לב ת"א 2–0.

● מרכז: נוה מונוסון – ניצן ראשל"צ 65–39, נוה מונוסון – מרכז ת"א 63–33, אליצור ראשל"צ – הרצל יהוד 31–18, צפון בת־ים – מרכז ת"א 57־12.

● שורק: אריה נס ציונה – כפר גבירול 64–30, נס ציונה – רמת אליהו 70–23, נס ציונה – כפר גבירול 80–12, הפועל ראשל"צ – נען 49–25, נצר סירני – מכבי רחובות 47–29.

● ירושלים: הפועל ים – בית"ר ים 61–50.

● דרום א': אליצור אשקלון – בניה 80–35, אשדוד – אליצור יבנה 50–44.

● דרום ב': גפן שער הנגב – אשכול צפון 80–21, בנ"ש משמר הנגב – זית שער הנגב 67–30.

● נגב: הפועל ב"ש – אליצור דימונה 51–37, חבל אילות – רמת הנגב 47–31, בנ"ש חצרים – מכבי ב"ש 51–35, ערד – תמר ערד 61–22, עומר עומרים – רמת הנגב 92–34, רביבים – חבל אילות 56–20.

ילדות

● צפון: דפנה – גדות 47–27, כפר סאלד – חוקוק 40–32, דפנה – חוקוק 50–12, גדות – מטולה 33–17.

● עמקים: עפולה – שדה אליהו 55–23, בית אלפא – ניר דוד 76–11, ביקעת בית־שאן – עמק הירדן 34–28, עין חרוד איחוד – שדה אליהו 46–18, גליל תחתון – בקעת בית שאן 51–27, עמק הירדן – ניר דוד 25–6.

● חיפה: מחוז חיפה – גבעת חיים 35–33, בית יצחק – עין דור קישון 43–29, גבעת חיים – עין דור קישון 38–30, שדות ים – יפעת 47–26, שדות ים – נהריה 74–12.

● מרכז: לכ"ן רמה"ש – מכבי רעננה 42–29, לכ"ן רמה"ש – בני הרצליה 57–29, הוד השרון – רמת־חן 43–32, הפועל ת"א – הוד השרון 57–25, בני יהודה – כפר הס שפיים 34–8, בני הרצליה – אליצור ר"ג 26–25, אליצור בני־ברק – מכבי רעננה 29–27, כפר הס שפיים – אליצור בני ברק 28–21, לכ"ן רה"ש – אליצור בני־ברק 48–28.

● דרום: סלע ראשל"צ – אליצור חולון 72–25, בני־יהודה – חולון קרית שרת 26–3, אליצור ראשל"צ – הפועל ים 33–16, אליצור קרית אונו – אליצור ראשל"צ 58–36. ■

תחזיטוטו

שישו שכטמן

תחזית למחזור טוטו 28

1. ביתי"ר ת"א – בית"ר ירושלים. קשה להבין איך קבוצה טובה כבית"ר ת"א "תקועה" בתחתית בית א' עם נקודה בודדה אחרי 3 משחקים. המצב חייב להשתנות. 1, x במשחק הראשון

2. מכבי חיפה – שמשון. מחזיקת הגביע, שמשון, היא הקבוצה הלאומית היחידה שצברה את מלוא הנקודות עד כה. מכבי חיפה משתפרת קצת אבל "זה עדיין לא זה". משולש.

3. חולון – בני יהודה. חולון "מנצלת" את גביע הטוטו כדי לשחק לא כל־כך טוב... גם בני יהודה לא מבריקים במיוחד אבל המאמן כפועל, אהוד בן טובים, ישאף להראות שהוא יכול לשאת במעמסה והחברים יעזו לו. 2.

4. הפועל פ"ת – מכבי פ"ת. אחרי שמכבי פ"ת הפתיעה אותנו בשבוע שעבר, ומאחר שהקבוצה החלה להילחם, נשחק משולש. אסור לשכוח ששני הכוכבים של הפועל נמצאים עם הנבחרת, מה שמוריד רבות מכוחה של הקבוצה.

5. הפועל י"ם – מכבי ת"א. לאיש הפועל בעבר, שייע פייגנבוים, יש רצון מיוחד במינו לנצח כשמדובר במכבי ת"א. ליריבי ירושלים יש בעל־בית חדש (חליבנר) והמגרש הקטן בירושלים מתאים לסגנון המשחק שלהם. תיקו.

6. הפועל באר־שבע – מכבי נתניה. נראה לנו שבמשחק זה יהיה מספר הצופים הרב ביותר. נראה לנו שבאר־שבע למרות שהיא אחרונה בבית ג', תנצח את מוליכת הליגה ומוליכת הבית.

7. הפועל חיפה – הפועל לוד. התוצאה במשחק זה תלויה בעיקר באורחים: אם ישחקו כמו בשבת שעברה, יפסידו פעם נוספת. אם יתייחסו למשחק ברצינות וישחקו ברצון – ינצחו.

8. הפועל ת"א – הפועל כפ"ס. פחות ממשולש לא מספיק במשחק זה, שיקבע את ראשות הבית. כפ"ס אוהבת את בלומפילד ות"א צריכה מאוד את המענקים שמועצת ההימורים מעניקה במסגרת זו. משחק שמבטיח לפני השריקה להיות מעניין ועם שערים.

9. הכח – יבנה. יבנה עדיין זוכרת את הזכייה בגביע לפני שנתיים. לפי טבלת בית א' (ארצית) היא רוצה לחזור למעמד הגמר. למרות שהכח אחרונה, הרי שבליגה היא שיחקה לא־רע באחרונה. x, 2.

10. עמידר' – חדרה. פעם עמידר היתה בלאומית. פעם עמידר שיחקה בגמר גביע המדינה. פעם עמידר הפחידה כל קבוצה שבאה למגרשה הצר והמשופע. הטוטו הוא על המשחקים של השבוע, לא על ההיסטוריה. 2 בלי פחד.

11. בת־ים – יפו. מגרשי שתי הקבוצות קרובים זה לזה. הקבוצות במקומות 1–2 בטבלת בית ב' והאוהדים יכולים ללכת ברגל. גם במגרש יהיו הרבה חיוכים, הרבה שערים ומשחק פתוח. בטוטו – משולש.

שוער בני יהודה בולם במבצע אמיץ חלוץ של הפועל פ"ת, במשחק בגביע בשבוע שעבר. פ"ת ניצחה 1–0 (צילם: עופר קרני)

12. עכו – טבריה. אם עכו ה[illegible] מנצחת בשבוע שעבר, היה לנו ה[illegible] כורד בפרס הראשון. אם תנצח ה[illegible] לא יהיה לנו מנחש בכלל. במשך ה[illegible]בוע, תשב ליד הכנרת וערת ה[illegible] שתבדוק מה קרה לטבריה... ו"ליו[illegible] פול" לא מפסידה 0–4!) נצחון לטב[illegible]

13. הפועל ר"ג – בית"ר נת[illegible] אפשר במשחק זה לסמן 1 ולא לה[illegible] שיך הלאה. אפשר גם (כמו שא[illegible] ממליצים) להוסיף x בנסיון לח[illegible] הפתעה קטנה.

14. שעריים – יהוד. האור[illegible] מחזיקי גביע המדינה בעבר, "מחזיק[illegible]" עכשיו במלוא הנקודות. שעריים, ה[illegible] אומית לשעבר, "מחזיקה" כמגרש [illegible] שבו השיגה את נצחונה היחיד ע[illegible] אנחנו "מחזיקים" משולש...

טבלאות גביע הטוטו

(לאחר המחזור ה־3)

לאומית

בית א'

1. שמשון ת"א
2. בית"ר ירושלים
3. מכבי חיפה
4. בית"ר תל־אביב

בית ב'

1. בני יהודה
2. הפועל פ"ת
3. צפרירים
4. מכבי פ"ת

בית ג'

1. מכבי נתניה
2. הפועל ירושלים
3. מכבי ת"א
4. באר־שבע

בית ד'

1. הפועל ת"א
2. הפועל כפ"ס
3. הפועל חיפה
4. הפועל לוד

ארצית

בית א'

1. מכבי יבנה
2. הפועל חדרה
3. מכבי עמידר
4. הכח רמת־גן

בית ב'

1. בת־ים
2. מכבי יפו
3. הפועל טבריה
4. הפועל עכו

בית ג'

1. הפועל יהוד
2. הפועל רמת־גן
3. שעריים
4. בית"ר נתניה

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

משחק	1	x	2
1		X	
2		X	
3		X	
4	X		
5	X		
6	X		X
7	X	X	
8		X	
9			X
10		X	X
11		X	
12	X	X	
13	X		
14			X

שלשות –, כפולים 4, טורים 16

הפתעות

משחק	1	x	2
1			X
2	X		
3		X	X
4	X	X	
5		X	
6	X		X
7		X	
8			X
9		X	X
10	X		X
11	X		
12		X	X
13		X	
14	X		

שלשות –, כפולים 6, טורים 64

הגיוני

משחק	1	x	2
1	X		
2	X		
3		X	
4	X	X	
5	X	X	
6	X	X	
7	X	X	
8	X	X	
9		X	X
10			X
11		X	
12			X
13	X	X	
14	X		X

שלשות –, כפולים 8, טורים 256

לעשירים

משחק	1	x	2
1		X	
2	X	X	
3	X	X	X
4	X		
5	X	X	X
6	X	X	X
7	X		
8	X	X	
9			X
10			X
11			X
12			X
13	X	X	
14	X	X	

שלשות 3, כפולים 4, טורים 432

שיטה מצומצמת

משחק	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x
2	1 x 2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
3	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
4	1 x 2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
5	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
6	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
7	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2
8	1 x 2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
9	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2
10	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
11	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2
12	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
13	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x
14	1 x 2	2	2	2	x	x	x	1	1	1

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 234

השבוע במשחקי גביע הטוטו

מינימום הפרס הראשון:*

אלף ש"ח

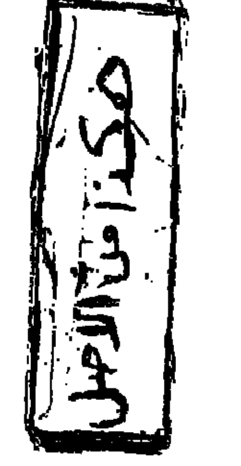

מינימום לכל הפרסים:

1,700,000 ש"ח*

*הפרסים כוללים העבודה.

כא באדר תשמ"ח | גליון 553(1) | 10 במרץ 1988
עורכת: בת דורה בר

מְרִיחִים אֶת הָאָבִיב

זה כבר שבוע
שהגשם יורד,
יורד ומטקטק,
ממשיך ודופק,
ועוד מתחזק,
ואינו פוסק.
זה גלגל מגדנד
כשהגשם יורד
כל הזמן – בלי הפסק.
רק אבא צוחק:
שטויות!
כבר אחרי ט"ו בשבט,
ומריחים את האביב.

זה כבר שבוע
שקרוש –
או אחו
איזו רוחו
רוח קרה
שושבה וגברה
ושלשם –
עננים היא שברה
ותקה וקרעה
את חוטי חשמל.
פתאם –
היה חשך.
וכלנו נורא.
רק אבא סוד ואמר:
זה שום דבר!
גם בתוך הסערה
כבר מריחים את האביב.

והיום –
כאילו כלום לא קרה.
שמים כחלים
בלי טף עננה
ואצלנו בחצר,
על יד הגדר
פתחה לה רקפת קטנה,
ורדה עדינה.
רצתי מהר
התכופפתי אליה.
ושמתי עמק.
וקראתי:
אבא,
הרחתי את האביב!

דבורה קוזינר

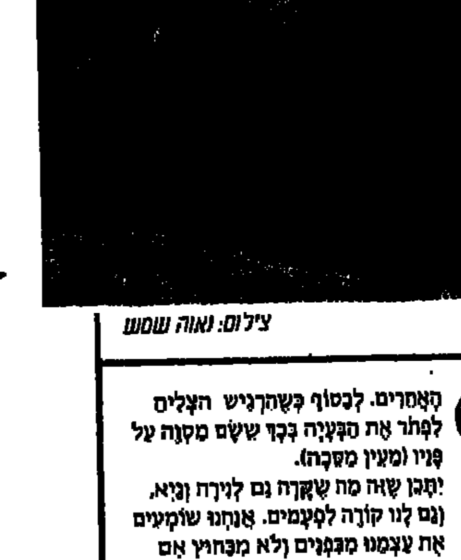
צילום: נאוה שמש

שלום שלום

יש לנו ארץ יפה. מה זה יפה?
יפהפיה. את יפיה קשה לראות ממלון
הפית. את יפיה צריך לראות במלואו
ולהרגיש בכל החושים – בעינים, באף,
בפה ובאצבעות.
את יפי ארצנו אפשר לחוש ולראות
רק בטיול – ברכב, ברגל ובמשלב –
בנסיעה ובהליכה.
החרף העניק לנו מטובו – המון
גשמים. האדמה רוותה המון מים.
המעינות שופעים מים, הנחלים זורמים
וגועשים, מאגרי מי התהום מלאים,
האגמים עולים על גדותיהם והטבע
חוגג: הכל ירק, הכל פורח, הכל רענן.
האביב הולך ובא על מרבדי פרחים
צהבים, כחלים, אדמים וירקים. החרף
עדין לא נעלם והוא משחק עם האביב
בדמקה או שחמט בשדות המצירים
רבועים חומים ורבועים ירקים.
הנחליאלים, אדמי-החזה, סנוניות
וכל הצפרים שבלו אצלנו את החרף,
לובשים בגדי כלולות ועוד מעט קט
יחזרו לארצות הצפון.
כדאי לנצל כל יום של שמש, כל יום
חצי משמש ולצאת מהבית אל הטבע,
אל היפי של הטבע, לחוש את יפי
ארצנו ולאהב אותה יותר ויותר, כי
היא טובה ויפהפיה.

עמוס בר

דברי חכמה

לְהִתְקַשֵּׁט בְּדִבּוּרִים – כְּמוֹ בִּבְגָדִים

נירה וניא התלוצצו, ולפתע יריב נעלב,
הסתובב והלך לו. אי אפשר היה
לראות את פניו, אבל נראה היה להם
שהוא בוכה. מה קרה?
"ויהי ברדת משה מהר סיני ושני לחת
העדת בידו – משה ברדתו מן ההר,
ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו
אתו וירא אהרן וכל בני ישראל את
משה והנה קרן עור פניו, וייראו מגשת
אליו".
משה לא ראה את עצמו מבחוץ ולכן
לא ידע כי מראהו מפחיד את
האחרים. לבסוף כשהרגיש הצליח
לפתור את הבעיה בכך ששם מסוה על
פניו (מעין מסכה).
יתכן שזה מה שקרה גם לנירה וניא,
וגם לנו קורה לפעמים. אנחנו שומעים
את עצמנו מבפנים ולא מבחוץ אם
תקשיבו פעם להקלטה של הקול
שלכם הוא ישמע לכם מוזר. כמעט
ולא תכירו אותו, כיון שאינכם רגילים
להקשיב לו כאלו היה מישהו אחר
ואתם מחוץ לו. לכן בדרך כלל מי
שמדבר לא שם לב כיצד אחרים
שומעים את דבריו, ואינו מרגיש די מה
שמצחיק אותו יכול לפגע במישהו
אחר. נכון, זה די מסבך להקשיב
לעצמך גם מבפנים וגם מבחוץ, אבל
אם זה חשוב לנו – נצליח. עבדה
שמכיון שחשוב לנו כיצד נראה אנחנו
טורחים לעמד מול מראי כדי לראות
כיצד אנחנו נראים מבחוץ. אולי הגיע
הזמן שנמציא לעצמנו ראי של קולות
כדי שנשים לב כיצד אחרים שומעים
את הדבורים שלנו ונדע להתיפות גם
בדבורים – כמו בבגדים.

משה מאיר

רועי בן נתן

"רגע של מחלוקת" ממקד את הזרקורים אל האיש בשחור עם המשרוקית, החורץ גורלם של משחקים, שחקנים ומאמנים במגרשים. לעתים נעשים שופטים, כמעט לגננים ראשונים בתזמורת הזאת – אבל אז, לרוב, במובן השלילי של המושג, מבלי יכולת להגיב על הטענה ששיפוטם סבל מעיוות ולכן קומם עליו את הקבוצה מהנוצחת.

השבוע שמעתי תגובה ספונטנית בעניין זה מאחד משופטי הצמרת בכדורגל הישראלי: "נניח שטעיתי, אמר, מדוע לשחקן במגרש מותר להחטיא שער בטוח ממצב אידיאלי, לשחקן הגנה להכשיל במכוון חלוץ במצב שקורץ – ורק לי אין את הזכות האנושית לטעות, טעות אחת בלבד במשחק הנמשך 90 דקות?"

השופטים, לדעתי, נמררים בידי הקהל באמות מידה לא הוגנות. האוהדים אינם מוכנים לקבל החלטות הנפסקות נגד קבוצתם. רק עין אובייקטיווית יכולה להבחין בשופט שהוא גם יצור אנושי, שבסך הכל מעוניין בהתנהגות הולמת ובמשחק ספורטיבי על כל היבטיו, המתחיל ומסתיים בלחיצות ידיים ובחיוכים ולא בניבול פה ובאיומים.

אינני רוצה להיות סניגורם של השופטים, כיוון שהם אינם זקוקים לי. רצוני להציג זוית אחרת, שונה, מהקיימת ולספר כמה סיפורים אישיים על אותה חבורה נחמדה של שופטי כדורגל וכדורסל, שתורמים למערכת הספורט העממי בהפועל מחוז ת"א וששופטם משלים את הפעילות בליגות למקומות העבודה.

נא להכיר: כמה משופטי הליגה למקומות עבודה במחוז ת"א ■ בזכותם מתנהלים המשחקים ללא תקלות

בעלי המשרוקיות

מן הארכיון הפרטי של וילדרמן: תמונה ממשחק כדורסל בליגה הלאומית הסובייטית, בקישינייב 1955. משמאל נראה הענק (לפי גירסה אחת היה 2.18 מטר, לפי גירסה אחרת 2.24 מטר...) יאן קרומינש מס.ק. ריגה (ביקר בארץ עם קבוצה זו ב־1961, למשחק עם הפועל ת"א בגביע אירופה). לידו ענק עוד יותר מרשים, ואסיל אחטאייב, שגובהו על פי מקורות סובייטים היה 2.32 מטר (לך תדע...). וילדרמן מימין, אוחז בכדור

גרי וילדרמן, רכז שופטי הכדורסל

דני ימפולר, רכז שופטי הכדורגל

בראש שופטי הכדורגל – צוות מרשים של שופטים בינלאומיים ולאומיים – דני ימפולר שמאחוריו כבר למעלה מעשר שנות פעילות. את תרומתו לפרוייקט, קשה לתאר.

בנוסף להיותו רכז הענף, הוא גם חבר בוועדה המחוזית של הפועל ת"א ואחד ממעצבי המדיניות במחוז. מאחוריו קריירת שיפוט שכללה גם את הליגה הלאומית. השנה נתמנה כחבר בהנהלת איגוד השופטים.

אישיותו ותכונותיו המיוחדות יוצרים את הרושם שכל האמצעים מקדשים את המטרה: הפעלה מסודרת של מאות משחקים המתקיימים ללא דופי, ומכל מקום עם שופט-התאחדות מוכר – מה שיוצר את תחושת האחריות בצד הניהולי.

דני הכיא איתו למחוז ת"א את בכירי השופטים בארץ: יצחק בן־יצחק, צבי שריר, רחמים דינצ'י, יצחק רוזנברג, בני כהן, רחמים שאשו, שלמה שחר, שלמה יוסף, יהושע לריה, שבתאי רווה, יעקב לוי, בני בר, אברהם גולדשטיין, נפתלי גרשן, ששון שגב, שלמה חיים, חיים גור, ומשה גבאי.

המשחקים נערכים לעתים תוך מתח רב ובקנאות גדולה בין הקבוצות, נציגי מפעלים ומקומות עבודה שמשקיעים הרבה מאוד בקבוצותיהם. אחת הסיבות שכל המשחקים מאורגנים בסדר מופתי, היא השופטים.

לא מעט "אגדות" ו"סיפורים מפר־לפלים" נרקמו־נוצרו על כמה משופטי הליגה למקומות עבודה:

● צבי שריר, למשל, הוא המאחר הכרוני – מגיע למגרשים הישר ממבצעים מיוחדים במסגרת עבודתו ויורע להאציל על כולם מסמכותו.

● יצחק בן־יצחק, השוטר המפורסם ביותר, מגיע למגרשים על אופנועו, הישר ממארב דו"חות: פושט מדיו כהרף עין ומיד מתייצב במגרש – שופט מעולה היודע את נפש הכדורגלנים ותומך בהם בעת צרה.

● רחמים שאשו – "הכרחן הלאום". השנה זינק באורח מרשים ביותר לחבורת השופטים הלאומיים, בזכות אמרי־השפר הידועים שלו, התורמים בכל מצב להרגעת הרוחות ולבדיחות הדעת – נמנעות תקריות. הלוואי יש כמוהו.

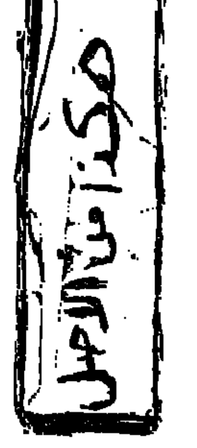
● יצחק רוזנברג הוא הקפדן והמור־הסבר (ממבט ראשון), שנון ומיוחד (ממבט שני). מחלק זמנו בין מגרש הכדורגל לכדוריד.

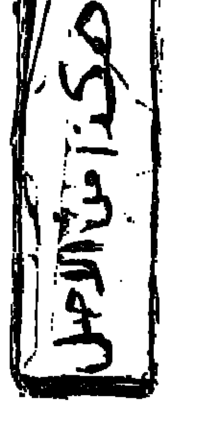
● נפתלי גושן, רכז הליגות באיגוד הכדורסל, שאהבתו הנוספת מצויה במגרש הכדורגל, כשופט. אצלו הכל כהתאם לספר, אל תנסו להתחכם אתו.

● רחמים דינצ'י, שבחיוכו המקסים משיב למעשה על כל הטענות. אי אפשר לעמוד מולו.

בכדורסל נזכיר את רכז השופטים, שחקן קבוצת קישינב הסובייטית בשנים 1955 – 1960, גרי וילדרמן. נסיונו בשיפוט מתחיל בבריה"מ, כבר בגיל 15. עלה שם למעלת "שופט רפובליקני" (לאומי). הוא עלה לישראל ב־1974 ומאז נמנה על שופטי איגוד הכדורסל. במקצועו הוא מורה לחינוך גופני, בעל תואר מ.א., עובד בחטיבת הביניים בן צבי בקרית אונו. המוטו שלו: "רצינות ונסיון רב". משרה אווירה נינוחה ונוכית במגרש.

לרשותו עומדים שופטים בעלי ידע ונסיון: דוד אביב, אורי הימלשטיין, קלמן צימרמן, אילן אורגד, הרון מונק, משה גדות, ראובן צוק ועוד, התורמים את חלקם למסגרת המיוחדת הזו של הליגות במקומות העבודה של הפועל במחוז תל־אביב. ■

חיק סגור

אביו של אבינדור יצא, בפקודת סבתא, לחפש אותו. בשובם מתברר להם שמצבה של הסבתא החמיר.

פרק 19

התוכנית שנרקמה במוחו של רונן

כשנעשה שקט בבית,אחרי שהאורחים הלכו,קיים רונן את הבטחתו ויצא מחדר האמבטיה.הוריו,שהמתינו חסרי סבלנות מחדר האורחים,רצו אליו שניהם.אבל הוא התעלם והמשיך ללכת לעבר החדר שלו.באן משך התוצה בתנופה את ארנו המצעים.הוציא כרית וסדין ונשכב במיטתו כשהוא מתכסה בסדין והופך את פניו לקיר.

"נראה את הפצע שלך", הפר אביו של רונן את הדממה.

רונן לא ענה.

אביו הפשיל את הסדין ונתגלתה זרועו של רונן החבושה במגבת.הוא ניסה להסיר את המגבת,ורונן הצמיד את זרועו לגופו בחוזקה.

"תפסיק שלומיק,אתה מכאיב לו!" נזעקה שושי.

"מה את רוצה שאני אעשה?את הורסת את הילדים בפינוקים שלך,והנה התוצאות!"

"די, שקט,אתה מעיר את לילך!"

"כל הזמן את דואגת רק לתינוקת.את רוצה שרונן ימשיך לאבד דם? צריך לראות מה יש לו שם".

"רונני,תסיר את המגבת,בבקשה", התחננה שושי."תעזבו אותי,טוב!" אמר רונן בקול כבוש."לכו מכאן!"

"קודם נראה את הפצע". אמר שלומיק בתקיפות.

רונן התיישב בבת־אחת ומשך בתנופה את המגבת המוכתמת בדם:"זהו,ראיתם?כבר אין כלום.בסדר?" חזר רונן לשכב על צידו ופניו לקיר."החתך נסגר ביותיים", אמר שלומיק לאשתו,"מחר תלכי איתו לקופת־חולים שיחבשו לא את הפצע".

"למה אני? שכחת שבמוצאי־שבת באים אלינו החבר'ה?הוועד לא התחלתי להכין כלום למסיבה.גם ככה מספיק קשה לי עם התינוקת והכל".

"קבעתי למחר בבוקר שתי פגישות שאני לא יכול לבטל.רונן יכול ללכת לבד לקופת־חולים.אני בגילו כבר הייתי לגמרי עצמאי.אני לא קיבלתי את החינוך שאת נותנת לילדים..."

"תפסיק את זה עכשיו", התייפחה שושי. "למה להפסיק?את לא יודעת לחנך:את מתרגזת וצועקת ואחרי זה את מוותרת,ומזה צומחות כל הבעיות".

"תצאו כבר מכאן,תצאו!", צעקתו של רונן הבהילה את הוריו והם יצאו מהחדר,בלי לנעור בו ובלי להטיף לו מוסר.

הוא חשב על המצלמה שהבטיחו לו לבר־המצווה,ועכשיו נודע לו ש... לא, הוא לא יתשוב על המצלמה ועל ההבטחה שהפרו ההורים ואין בכלל הצלית להאמין להסזהרי הוא יודע ומכיר מה שוות ההבטחות שלהם)

הוא שכב במיטה בעיניים עצומות,חוזר לתכנית שנרקמה במוחו כשהכיר את אבינדור.בדמיונו ראה את עצמו הולך עם אבינדור אל כלה.התכנית כבר היתה סדורה אצלו על כל פרטיה,אבינדור והוא ובלה והכסף שבאמצעותו ישיג מה שהוריו סירבו לקנות לו, למרות שהבטיחו.

דורית אורגד

המשך בשבוע הבא.

מה הולך

יְדִידִים יַפָּנִיִּים

בְּכָל שָׁנָה אָנוּ פּוֹגְשִׁים אוֹתָם כָּאן. קְבוּצַת יַפָּנִים, חַבְרֵי תְּנוּעַת "מַאקוּיָה", לְבוּשִׁים אֲפוּדוֹת כְּחֻלּוֹת מְעֻטָּרוֹת בְּמָגֵן דָּוִד לָבָן, שָׁרִים בְּעִבְרִית מוּל הַכֹּתֶל הַמַּעֲרָבִי "יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל זָהָב" וְ"הֵבֵאנוּ שָׁלוֹם עֲלֵיכֶם".

הַשָּׁנָה מוֹנָה הַקְּבוּצָה 400 אִישׁ, וְזוֹ הַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁהֵם הִתְקַבְּלוּ אֵצֶל רֹאשׁ הַמֶּמְשָׁלָה. הֵם קִבְּלוּ אֶת רֹאשׁ הַמֶּמְשָׁלָה בְּשִׁירָה וּלְהִתְרַגְּשׁוּת בְּעִבְרִית וְרֹאשׁ הַמִּשְׁלַחַת הִשְׁמִיעַ בְּעִבְרִית וּבְיַפָּנִית דִּבְרֵי בְּרָכָה וְאִחוּלִים לִשְׁלוֹמָהּ שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל. רֹאשׁ הַמֶּמְשָׁלָה, יִצְחָק שָׁמִיר, הֵשִׁיב בְּדִבְרֵי בְּרָכָה וְהַעֲרָכָה עַל תְּמִיכָתָם בִּמְדִינַת יִשְׂרָאֵל.

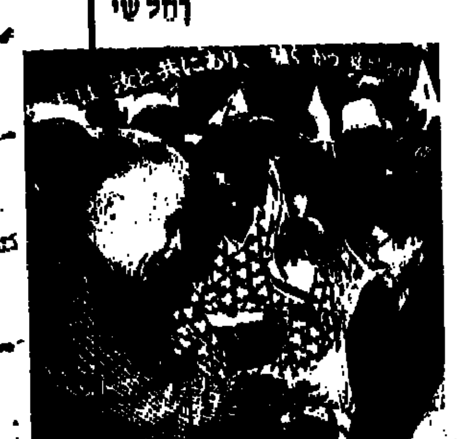
מִי הֵם יְדִידֵינוּ הַיַּפָּנִים?

הַכַּת נוֹסְדָה בְּמַאי 1948 – בְּדִיּוּק בְּאוֹתוֹ חֹדֶשׁ שֶׁקָּמָה מְדִינַת יִשְׂרָאֵל – עַל־יְדֵי פְּרוֹפֶסוֹר אַבְרָהָם אִיקוּר טֶאשִׁימָה. הֵם נוֹצְרִים, אֲבָל יֵשׁ לָהֶם קֶשֶׁר חָזָק לַתַּנַ"ךְ וְלַיַּהֲדוּת. הֵם מַאֲמִינִים כִּי הָעָם שֶׁנָּתַן לָעוֹלָם אֶת הַתַּנַ"ךְ הוּא עַם־סְגֻלָּה. הֵם גַּם מַאֲמִינִים שֶׁאִחוּד יְרוּשָׁלַיִם תַּחַת שִׁלְטוֹן יִשְׂרָאֵל מַקְדִּים אֶת בּוֹא הַשָּׁלוֹם הָעוֹלָמִי.

מֵאָז שְׁנַת 1961 קְשׁוּרָה תְּנוּעַת הַמַּאקוּיָה עִם קִבּוּץ חֶפְצִיבָה שֶׁבְּעֵמֶק יִזְרְעֶאל. כָּל שָׁנָה מִשְׁתַּלְּמִים בּוֹ יַפָּנִים צְעִירִים בְּ...צִיּוֹנוּת. הֵם גַּם הֵקִימוּ שָׁם גַּן יַפָּנִי יְפֵהפֶה וּבְשׁוּלָיו נִמְצֵאת מְעָרַת זִכָּרוֹן לַמַּנְהִיג. מְיַסֵּד הַתְּנוּעָה מֵת בִּשְׁנַת 1973, בִּהְיוֹתוֹ בְּדַרְכּוֹ לְיִשְׂרָאֵל, כַּאֲשֶׁר שָׁמַע עַל פְּרוֹץ מִלְחֶמֶת יוֹם הַכִּפּוּרִים.

כַּיּוֹם מוֹנָה הַתְּנוּעָה כְּ־50,000 אִישׁ. הֵם נוֹשְׂאִים שֵׁמוֹת עִבְרִיִּים וְרַבִּים מֵהֶם לוֹמְדִים בָּאוּנִיבֶרְסִיטָה הָעִבְרִית בִּירוּשָׁלַיִם לִמּוּדִים יְהוּדִיִּים.

רָחֵל שַׁי

ראש הממשלה יצחק שמיר מברך את אנשי כת המקויה שבאו לבקרו במלאות 40 שנה למדינה

אתי בן ה – 9

אִתַּי הַצּוֹלְלָן

"כְּשֶׁהָיִיתִי קָטָן רָצִיתִי לִצְלֹל בַּיָּם, כְּמוֹ אַבָּא", אוֹמֵר אִתַּי פִּילוֹסוֹף, בֶּן הַ־9, תַּלְמִיד כִּתָּה ג' בְּרַעֲנָנָה. כַּיּוֹם הוּא מִתְלַוֶּה לְאָבִיו בִּצְלִילוֹתָיו כְּצוֹלְלָן לְכָל דָּבָר – עִם מַסֵּכַת צְלִילָה עַל הַפָּנִים, סְנַפִּירִים עַל כַּפּוֹת הָרַגְלַיִם, חֲלִיפַת צְלִילָה עַל הַגּוּף וּמְכַלֵּי אֲוִיר לִנְשִׁימָה עַל הַגַּב. בְּעֶזְרַת הַצִּיּוּד הַמְּיֻחָד הַזֶּה יְכוֹלִים בְּנֵי אָדָם לִנְשֹׁם מִתַּחַת לַמַּיִם מַמָּשׁ כְּמוֹ דָּגִים.

לְיוֹם הוּלַדְתּוֹ הַשְּׁמִינִי קִבֵּל אִתַּי מַתָּנָה שֶׁלֹּא הַרְבֵּה יְלָדִים זוֹכִים לָהּ. הוּא הָיָה הַיֶּלֶד הָרִאשׁוֹן שֶׁצָּלַל לְעֹמֶק בְּמֵימֵי הַיָּם עִם כָּל צִיּוּד הַצְּלִילָה הַמְּסֻרְבָּל וְהַכָּבֵד, בְּמִדּוֹת שֶׁהֻתְאֲמוּ לְמִמְדָּיו כַּמּוּבָן. "פָּחַדְתִּי נוֹרָא בַּהַתְחָלָה", הוּא מוֹדֶה, "כָּל הַזְּמַן חָשַׁבְתִּי לְעַצְמִי מָה יִהְיֶה אִם יוֹפִיעַ פִּתְאוֹם אֵיזֶה כָּרִישׁ, אוֹ אִם אֶבְלַע מַיִם בְּלִי כַּוָּנָה". לִדְבָרָיו, הַיּוֹם הוּא כְּבָר לֹא פּוֹחֵד בִּכְלָל. "אֲנִי אֲפִלּוּ רוֹדֵף אַחֲרֵי הַדָּגִים בִּתְנוּפָה", הוּא אוֹמֵר.

כֵּיצַד צוֹלְלִים? אֵין זֶה כָּל כָּךְ פָּשׁוּט. קֹדֶם כָּל צָרִיךְ לִלְמֹד אֵיךְ לְהִתְנַהֵג מִתַּחַת לַמַּיִם, בְּעוֹלָם אַחֵר לְגַמְרֵי, הַמָּלֵא דָּגִים, צִמְחִיָּה וְהַרְבֵּה בַּעֲלֵי חַיִּים הַנֶּחְשָׁבִים מְסֻכָּנִים, בִּמְיֻחָד כְּשֶׁמְּצִיקִים לָהֶם. דַּמְיְנוּ טִיּוּל בְּגַן חַיּוֹת שֶׁאֵין בּוֹ סוֹרְגִים. כָּכָה זֶה מִתַּחַת לַמַּיִם. אַךְ אֵין צֹרֶךְ לְפַחֵד – הַדָּגִים הֵם חֲבֵרָיו הַטּוֹבִים בְּיוֹתֵר שֶׁל הַצּוֹלְלָן. אַחֲרֵי הַהַכָּרָה הָרִאשׁוֹנִית עִם הַיָּם וְסַכָּנוֹתָיו צָרִיךְ גַּם לָדַעַת לְהַפְעִיל אֶת צִיּוּד הַצְּלִילָה הַמְּיֻחָד, שֶׁבִּלְעָדָיו אִי אֶפְשָׁר לִצְלֹל. הַצּוֹלְלָן אֵינוֹ שׂוֹחֶה, אֶלָּא מְרַחֵף חֲסַר מִשְׁקָל בַּמַּיִם, כְּמוֹ הַדָּגִים בָּאַקְוַרְיוּם. תְּנוּעַת סְנַפִּיר קַלָּה בָּרַגְלַיִם, הַטָּיַת גּוּף אוֹ שִׁחְרוּר הָאֲוִיר מֵהָרֵאוֹת מַסְפִּיקִים כְּדֵי לְהִתְקַדֵּם, לְהַעֲמִיק אוֹ לְשַׁנּוֹת כִּוּוּן.

אִתַּי מוֹסִיף: "מַדְרִיךְ הַצְּלִילָה לִמֵּד אוֹתִי לִפְנֵי הַצְּלִילָה בַּיָּם אֵיךְ לְהִתְנַהֵג מִתַּחַת לַמַּיִם בְּדִיּוּק. אָסוּר לָגַעַת בְּשׁוּם דָּבָר, אֶלָּא אִם הוּא מַרְשֶׁה לִי, כִּי כָּל זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת אַרְסִי וּמְסֻכָּן. כְּשֶׁאֲנִי נוֹשֵׁם אֲנִי נוֹשֵׁךְ חָזָק אֶת פִּיַּת הַגּוּמִי שֶׁל צִנּוֹר הָאֲוִיר, דַּרְכּוֹ זוֹרֵם הָאֲוִיר מִמְּכַלֵּי הַצְּלִילָה שֶׁעַל הַגַּב לַפֶּה. כְּכָל שֶׁמַּעֲמִיקִים מַרְגִּישִׁים יוֹתֵר וְיוֹתֵר לַחַץ בָּאָזְנַיִם, בִּגְלַל שִׁנּוּיֵי הָעֹמֶק. אֲנִי בּוֹלֵעַ וְסוֹתֵם אֶת נְחִירֵי הָאַף בָּאֶצְבָּעוֹת וּמוֹצִיא אֲוִיר בְּכֹחַ. (פְּעֻלָּה זוֹ מְשַׁחְרֶרֶת אֶת הַלַּחַץ בָּאָזְנַיִם). בְּעִיטָה בַּסְּנַפִּירִים וַאֲנִי מִתַּחַת לַמַּיִם לְכִוּוּן מַטָּה".

בִּזְמַן הַחֻפְשׁוֹת נוֹסֵעַ אִתַּי עִם אָבִיו לְאֵילַת וְצוֹלֵל אִתּוֹ לַמְּצוּלוֹת. הוּא לֹא יִשְׁכַּח אֶת הַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה, כְּשֶׁאָבִיו וְעוֹד כַּמָּה צוֹלְלָנִים צָלְלוּ אִתּוֹ לְעֹמֶק 6 מֶטֶר, לַחְגֹּג לוֹ שָׁם אֶת יוֹם הוּלַדְתּוֹ. הָיָה שָׁם כָּל מָה שֶׁצָּרִיךְ בִּמְסִבַּת יוֹם הֻלֶּדֶת – זֵר פְּרָחִים, עֻגָּה, מַתָּנָה וְכִסֵּא. "מֻקְדָּם בַּבֹּקֶר", הוּא נִזְכָּר, "אַבָּא הִסְבִּיר לִי שׁוּב כֵּיצַד עָלַי לְהִתְנַהֵג. הִתְרַגַּשְׁתִּי, שֶׁכְּבָר לֹא הָיָה אִכְפַּת לִי מִכְּרִישִׁים אוֹ קִפּוֹדֵי יָם. רָצִיתִי לַמַּיִם רַק לִצְלֹל וְיָדַעְתִּי שֶׁאֵין מִמָּה לְפַחֵד, כִּי כֻּלָּם יִשְׁמְרוּ עָלַי. לִפְנֵי שֶׁנִּכְנַסְתִּי לַמַּיִם חָזַר קְצָת הַפַּחַד. עָמַדְתִּי בַּמַּיִם הָרְדוּדִים, וְגִיל, מַדְרִיךְ הַצְּלִילָה שֶׁלִּי, חָבַשׁ לִי אֶת הַמַּסֵּכָה עַל הַפָּנִים, הִכְנִיס לִי לַפֶּה אֶת פִּיַּת הַגּוּמִי, וְהוֹדִיעַ לִי שֶׁעַכְשָׁיו אֲנִי מוּכָן.

"צָפְתִּי עַל פְּנֵי הַמַּיִם, כְּשֶׁרֹאשִׁי כְּלַפֵּי מַטָּה, מִסְתַּכֵּל בַּקַּרְקָעִית וּבַדָּגִים הַדָּגִים הַשָּׁטִים מִתַּחְתַּי. גִּיל עָזַר לִי לִצְלֹל לְכִוּוּן הַקַּרְקָעִית. מִסָּבִיב הָיוּ הָמוֹן בּוּעוֹת וּכְבָר לֹא רָאוּ אֶת הַשֶּׁמֶשׁ. גִּיל הוֹשִׁיב אוֹתִי עַל כִּסֵּא שֶׁהֻצְמַד לָאֲדָמָה וְסִמֵּן לִי בְּיָדָיו שֶׁאַמְתִּין. פִּתְאוֹם הַכֹּל נִרְאָה מוּזָר – הַדָּגִים שָׁטוּ מֵעָלַי וַאֲנִי יָשַׁבְתִּי עַל הָאֲדָמָה שֶׁלָּהֶם".

אֶחָד הַצּוֹלְלָנִים יָרַד, כְּשֶׁבְּיָדוֹ עֻגָּה עֲשׂוּיָה מִגֶּבֶס (כְּדֵי שֶׁלֹּא תִּתְפּוֹרֵר בַּמַּיִם) וְעָלֶיהָ זֵר פְּרָחִים. הִתְלַוּוּ אֵלָיו שְׁנֵי צוֹלְלָנִים, כְּשֶׁבְּיָדָם לַפִּידִים הַסְּטָעֲרִים בִּמְיֻחָד בַּמַּיִם. זֵר פְּרָחִים הוּנַח עַל רֹאשׁוֹ שֶׁל אִתַּי וְכַמּוּבָן אָסוּר לִשְׁכֹּחַ אֶת הַמַּתָּנָה – סַכִּין צוֹלְלָנִים כְּמוֹ לְגָדוֹל. כָּל הַצּוֹלְלָנִים הִקִּיפוּ אֶת אִתַּי וְהֵרִימוּ אוֹתוֹ שְׁמוֹנֶה פְּעָמִים וְאַחַת לַשָּׁנָה הַבָּאָה. "הַכֹּל הָיָה בְּסֵדֶר, רַק שֶׁשָּׁכְחוּ לָשִׁיר לִי 'הַיּוֹם יוֹם הֻלַּדְתִּי'. לֹא נוֹרָא, מִמֵּילָא בְּתוֹךְ הַמַּיִם אִי אֶפְשָׁר לָשִׁיר", הוּא אוֹמֵר וּמְחַיֵּךְ.

הָאָב הַגֵּאֶה עָמַד בַּצַּד וְהִנְצִיחַ אֶת הַמְּאֹרָע בְּמַצְלֵמָתוֹ. "זוֹ הַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה בָּאָרֶץ שֶׁיֶּלֶד בְּגִילוֹ שֶׁל אִתַּי צוֹלֵל", אוֹמֵר דָּוִד פִּילוֹסוֹף, אָבִיו שֶׁל אִתַּי, צַלָּם תַּת־מֵימִי מְפֻרְסָם. הַמְּשַׁמֵּשׁ כַּיּוֹם כְּמוֹצִיא לָאוֹר שֶׁל עִתּוֹן חָדָשׁ וּשְׁמוֹ "יָם", הַמְּקָרֵב בְּדַפָּיו מִסְפּוּרִים הַמִּתְרַחֲשִׁים מִתַּחַת לַמַּיִם. "הַיָּם הוּא עוֹלָם לֹא נוֹדָע לַיְלָדִים.

בַּפַּעַם הַבָּאָה כְּשֶׁאַתֶּם יוֹצְאִים לְטִיּוּל בְּאֵזוֹר הַחוֹף, תְּנוּ מַבָּט נוֹסָף. עֹמֶק בְּפָנִים קַיָּם עוֹלָם אַחֵר, שׁוֹנֶה לְגַמְרֵי, הַמְּצַפֶּה שֶׁתָּבוֹאוּ הַיּוֹם גַּם אַתֶּם תֵּרְדוּ לְבַקֵּר בּוֹ, לְהַכִּיר אֶת תּוֹשָׁבָיו הַמְּשֻׁנִּים.

אִתַּי הוּא אָמְנָם הַצָּעִיר בֵּין הַיְלָדִים הַצּוֹלְלִים, אַךְ אֵינוֹ הָרִאשׁוֹן שֶׁבָּהֶם.

כְּשֶׁהָיְתָה אַיֶּלֶת בַּת 10, אָבִיהָ, מַדְרִיךְ צְלִילָה בָּכִיר, יָרַד לִצְלֹל אִתָּהּ בְּמַעֲמַקֵּי יָם סוּף בְּאֵילַת. אַיֶּלֶת גְּרִינְבֶּרְג, כַּיּוֹם בַּת 12, זוֹכֶרֶת הֵיטֵב אֶת הַחֲוָיָה הַזֹּאת: "זֶה בֶּאֱמֶת הָיָה מַפְחִיד בַּהַתְחָלָה, אֲבָל בַּסּוֹף מְגַלִּים שֶׁהַיָּם בִּכְלָל אֵינוֹ מַפְחִיד". מֵאָז הִיא כְּבָר הִסְפִּיקָה לִצְלֹל הַרְבֵּה. בְּכָל פַּעַם שֶׁהַמִּשְׁפָּחָה יוֹרֶדֶת לִנְפֹּשׁ בְּאֵילַת, אַיֶּלֶת, אִמָּהּ וְ"הַמַּדְרִיךְ הֶעָמוּד" שֶׁלָּהֶן יוֹרְדִים לִצְלֹל בֵּין הַדָּגִים בַּנּוֹף הַתַּת־מֵימִי הַמַּרְהִיב. הַצְּלִילָה הַמִּשְׁפַּחְתִּית הַזֹּאת כְּבָר הָפְכָה מִנְהָג שֶׁל קֶבַע.

אתי עם ציוד מלא בעומק 6 מטרים

עֹפֶר פֶּטֶרְסְבּוּרְג

חשוב לי מחשב

מִשְׁבְּצוֹן

1. הַכְּנָסַת הַתָּכְנִית לַמַּחְשֵׁב

הַתָּכְנִית הַמֻּצֶּגֶת נִכְתְּבָה עַל מַחְשֵׁב אִישִׁי וּמַתְאִימָה לְכָל מַחְשֵׁב י.ב.מ. אוֹ תוֹאֲמָיו. עַל מְנַת לְהַכְנִיס אֶת הַתָּכְנִית יֵשׁ לְהִכָּנֵס לִשְׂפַת בֵּיסִיק עַל יְדֵי הַקָּשָׁה שֶׁל הַמִּלָּה BASIC אוֹ GWBASIC לְפִי הַמַּחְשֵׁב שֶׁבִּרְשׁוּתְךָ.

2. הַפְעָלַת הַמִּשְׂחָק

לְאַחַר הַקָּשַׁת כָּל הַפְּקוּדוֹת הַקֵּשׁ אֶת הַמִּלָּה RUN וּלְחַץ עַל מַקֵּשׁ הַ־ENTER, אוֹ לְחִלּוּפִין לְחַץ עַל מַקֵּשׁ F2, אֲשֶׁר יַפְעִיל גַּם הוּא אֶת הַתָּכְנָה.

אִם עוֹמֵד לִרְשׁוּתְךָ מָסָךְ צִבְעוֹנִי הִנְּךָ צָרִיךְ לְקַבֵּל רֶקַע כָּחֹל וְהַמִּשְׁבְּצוֹן יוֹפִיעַ לְאַחַר כַּמָּה שְׁנִיּוֹת כַּאֲשֶׁר הַמִּסְגֶּרֶת אֲדֻמָּה עַל רֶקַע יָרֹק. מִסְפָּרִים יוֹפִיעוּ עַל פְּנֵי הַמִּשְׁבְּצוֹן בְּצֶבַע צָהֹב.

נוֹסָף עַל כָּךְ יוֹפִיעַ מִצַּד שְׂמֹאל שֶׁל הַמָּסָךְ פַּס אֲנָכִי אָדֹם הַמְּסַמֵּל אֶת הַזְּמַן.

חָשׁוּב: לִפְנֵי הַפְעָלַת הַמִּשְׂחָק יֵשׁ לִלְחֹץ עַל הַמַּקֵּשׁ NUM LOCK עַל מְנַת שֶׁיִּדָּלֵק.

עַכְשָׁיו בְּעֶזְרַת הַחִצִּים נַסֵּה לְסַדֵּר אֶת הַמִּסְפָּרִים הַמּוֹפִיעִים עַל פְּנֵי הַמָּסָךְ בְּסֵדֶר עוֹלֶה כַּאֲשֶׁר מִסְפָּר 1 צָרִיךְ לְהוֹפִיעַ בַּמִּשְׁבֶּצֶת הָרִאשׁוֹנָה לְמַעְלָה מִצַּד שְׂמֹאל, מִסְפָּר 2 בַּמִּשְׁבֶּצֶת הַשְּׁכֵנָה בְּאוֹתָהּ שׁוּרָה וְכוּ'. נִתָּן לְהַפְסִיק אֶת הַמִּשְׂחָק בְּכָל רֶגַע עַל יְדֵי הַקָּשָׁה עַל הַמַּקֵּשׁ ESC.

אִם הִנְּךָ לוֹחֵץ עַל חֵץ אוֹ מַקֵּשׁ אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ גּוֹרֵם לְשׁוּם תְּנוּעָה יִשָּׁמַע צְלִיל נָמוּךְ הַמּוֹדִיעַ לְךָ כִּי פְּעֻלָּתְךָ אֵינֶנָּה נְכוֹנָה.

לְכָל הַקָּשָׁה נְכוֹנָה יִשָּׁמַע צְלִיל גָּבוֹהַּ יוֹתֵר.

הַפַּס אֲשֶׁר מוֹפִיעַ מִצַּד שְׂמֹאל שֶׁל הַמָּסָךְ מְסַמֵּל אֶת הַזְּמַן הָעוֹבֵר. בְּתֹם כִּשְׁתֵּי דַּקּוֹת תִּשָּׁמַע מוּסִיקָה הַמּוֹדִיעָה עַל סוֹף הַמִּשְׂחָק וְהַתְחָלָתוֹ מֵחָדָשׁ.

מְנַשֶּׁה אוּנְגֶר

```
100 DIM V(25) : KEY OFF
110 RANDOMIZE TIMER : COLOR 14,1,0 : CLS
120 A$=INKEY$ : IF A$<;"" THEN GOTO 120
130 FOR I=1 TO 25 : V(I) = 0 : NEXT I
140 FOR I=1 TO 24
150 T=FIX(RND(1)*100) : IF T>24 THEN GOTO 150
160 IF T=0 THEN GOTO 150
170 IF V(T)<>0 THEN GOTO 150
180 V(T)=I
190 NEXT I
200 I=0 : SL=3 : SC=25
210 LOCATE (SL+2),SC : COLOR 4,2,0
220 PRINT CHR$(201);STRING$(22,205);CHR$(187);
230 FOR LIN=SL TO SL+12
240 LOCATE SL+LIN,SC : PRINT CHR$(186); : COLOR 14,1,0 : PRINT STRING$(22,32);
250 COLOR 4,2,0 : PRINT CHR$(186);
260 NEXT LIN
270 FOR LIN=1 TO 5
280 FOR COL=1 TO 5
290 I=I+1 : LOCATE (SL+LIN*3),(SC-2+COL*4)
300 IF COL>1 THEN GOTO 330
310 LOCATE (SL+LIN*3),(SC-4+COL*4)
320 COLOR 4,2,0 : PRINT CHR$(186);: COLOR 14,1,0:PRINT " ";
330 IF V(I)=0 GOTO 350
340 PRINT V(I);
350 NEXT COL
360 LOCATE (SL+LIN*3),(SC-1+COL*4):COLOR 4,2,0:PRINT CHR$(186);:COLOR 14,1,0
370 NEXT LIN
380 LOCATE (SL+16),SC : COLOR 4,2,0
390 PRINT CHR$(200);STRING$(22,205);CHR$(188);
400 W=25 : COLOR 4,4,4
410 FOR I=1 TO 23 : LOCATE I,3 : PRINT CHR$(176);CHR$(176);: NEXT I
420 COLOR 14,1,0 : ON TIMER(10) GOSUB 700
430 LST=1 : TIMER ON
440 A$=INKEY$ : IF A$="" THEN GOTO 440
450 IF ASC(A$)=50 OR ASC(A$)=52 OR ASC(A$)=54 OR ASC(A$)=56 GOTO 480
460 IF ASC(A$)=27 THEN CLS : KEY ON : END
470 SOUND 100,3 : GOTO 440
480 DIR=(ASC(A$)-48)/2 : SOUND 400,.5
490 IF DIR<>1 THEN GOTO 530
500 IF W-5<=0 THEN GOTO 470
510 V(W)=V(W-5) : V(W-5)=0 : P=W : W=W-5
520 GOTO 630
530 IF DIR<>2 THEN GOTO 570
540 IF W/5=FIX(W/5)   THEN GOTO 470
550 V(W)=V(W+1) : V(W+1)=0 : P=W : W=W+1
560 GOTO 630
570 IF DIR<>3 THEN GOTO 610
580 IF ((W-1)/5)=FIX((W-1)/5) THEN GOTO 470
590 V(W)=V(W-1) : V(W-1)=0 : P=W : W=W-1
600 GOTO 630
610 IF (W+5)>25 THEN GOTO 470
620 V(W)=V(W+5) : V(W+5)=0 : P=W : W=W+5
630 LIN=FIX(1+(W-1)/5)
640 COL=FIX(W-5*(LIN-1))
650 LOCATE (SL+LIN*3),(SC-1+COL*4) : PRINT "   ";
660 LIN=FIX(1+(P-1)/5)
670 COL=FIX(P-5*(LIN-1))
680 LOCATE (SL+LIN*3),(SC-2+COL*4) : PRINT V(P)
690 GOTO 440
700 LOCATE LST,3 : PRINT "  ";
710 LST=LST+1 : IF LST < 24 THEN RETURN
720 FOR I=2000 TO 100 STEP -20 : SOUND I,1 : NEXT I
730 TIMER OFF : GOTO 110
```